

พ่อมหาแม่หางเครื่อง ลูก (สาว) นักร้อง

โชติ ศรีสุวรรณ

นักเขียนรางวัลหนังสือดีเด่นจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

บ้านดอนตูม หมู่บ้านในเขตเทศบาลรอบนอกของอำเภอ
หนึ่งในจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นับตั้งแต่เทศบาลตำบล
ขยายเขตออกมาถึง ก็ได้รับการพัฒนาถนนหนทางลาดยางมะตอย
ทั้งสายรอบหมู่บ้าน และถนนทุกสายในหมู่บ้านนี้ บนเสาไฟฟ้าตรง
กลางสี่แยกของหมู่บ้านติดหลอดไฟแสงจันทร์สว่างนวลยามค่ำคืน
การประกบก็วางท่อใต้ดินเลียบถนนแยกเข้ามาบริเวณบ้านเรือน
แต่ละหลัง หากเจ้าของบ้านมีเงินชำระแต่ละเดือนไม่ขาด เพียงหมุน
ก๊อกเบาๆ ทุกครัวเรือนก็จะมีน้ำอุปโภคบริโภคอย่างสะดวกสบาย ซึ่ง
ต่างจากครั้งสมัยพ่อแม่ที่ต้องตื่นขึ้นตักน้ำ ต่ำข้าว จุดตะเกียงน้ำมัน
หรือซีโต้ให้แสงสว่างยามค่ำคืนลิบลับ...

ชาวบ้านดอนตูมทุกคนเฒ่าชรา หนุ่มสาว และเด็กๆ
ต่างลืมนึกถึงตำข้าว หาน้ำกันไปหมดแล้ว ปล่อยให้หนองน้ำขนาดใหญ่
ริมทุ่ง มีน้ำใสเต็มหนองระลอกเป็นพลิวคลื่นยามต้องสายลมพายุ
พัดแรงๆ ริมขอบหนองจะมีนกยาง นกกินปลาเดินเยื้องย่างมองหา
กุ้ง ชิว ปลาเล็กๆ กิน ริมหนองที่ปกคลุมด้วยกอไผ่ป่าใบดกหนาเป็น

ที่ข่มตัวของนกกระจาบบนผืนใหญ่ ที่บินพลุลงหากินเมล็ดพืชจำพวกกก ฟงอ้อ และหญ้าข้าวนกในหนองน้ำ ขณะเจ้านกกระเด็นเกาะคอน เรียกวางไฟ จ้องโฉบปลาบนผืนน้ำ คาบขึ้นไปกินบนคอนไผ่ริมหนอง ครั้นขยอกอาหารลงท้อง ส่งเสียงร้อง ตืด...ตืดๆ พลังสะบัดขนไล่หยดน้ำที่เปียกค้างติดปลายขนจนแห้ง แล้วเจียบเสียง จ้องหาปลาบนผืนน้ำต่อไป...

เรือนไม้ใต้ถุนสูงค่อนข้างใหม่ ปลูกสร้างอยู่ภายในสวน เยื้องๆ ลีแยก ห่างออกมาทางชายทุ่งที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้กินหมากผล เช่น ละมุด น้อยหน่า มะม่วง มะละกอ และปากกล้วยน้ำว้าที่รกรครึ้มตามแนวรั้ว

เสียงเพลงลูกทุ่งจังหวะเร้าใจดังออกมาจากบ้านใต้ถุนสูงหลังนั้น แม้เสียงร้องเพลงและเสียงดนตรีจังหวะครึ้นเครงค่อนข้างดัง แต่ดูจะไม่รบกวนชาวบ้านในละแวกนั้นมากนัก ด้วยแนวรั้วและความครึ้มของแมกไม้ ประกอบกับบ้านที่ปลูกค่อนข้างห่างบ้านหลังอื่นๆ ออกมาพอสมควร แม้จะได้ยินก็คงไม่ถึงกับหนวกหูหรือรำคาญ เพราะสัมผัสเสียงอันไพเราะของเจ้าตัวคนร้อง เกือบพอๆ กับเสียงนักร้องในแผ่นซีดีต้นฉบับ

เด็กสาววัยไม่เกินสิบห้า อยู่ในชุดยีนขาสั้นปิดข้อมือทำยี่ห้อ ฟองามรับชุดที่นุ่งพิดเบรียะ เลื่อกล้ามสีแดงรัดรูปอกสาวแรกแย้ม เธอทั้งร้องทั้งเต้นตามจังหวะเพลงที่เปิดดูภาพจากจอทีวีขนาด ๒๕ นิ้ว หลังจากฟังเสียงเพลงจากนักร้องแม่แบบผ่านเครื่องเสียงที่เล่นคาราโอเกะ เมื่อจำเนื้อเพลงและจังหวะทำนองจนมั่นใจแล้ว เด็กสาวผู้มีพรสวรรค์ด้านการร้องเพลงจึงปรับเสียงให้ออกมาเพียงเสียงดนตรี แล้วเธอก็เปล่งเสียงร้องของตนออกมาแทนเสียงนักร้อง เทคโนโลยี

สมัยใหม่ทำให้เธอทั้งร้องและเดินตามลีลาที่เห็นในจอทีวี น้ำเสียง และลีลาการเดินของเธอ ที่แทบไม่ผิดเพี้ยนจากแม่แบบนั้นอยู่ในสายตาของนางเอียงคนเป็นมารดา ที่ทั้งฟังทั้งจ้องดูการฝึกร้องฝึกเดินของลูกสาวอย่างเอาใจใส่ นี่เป็นวันที่สามที่นางควบคุมการฝึกซ้อมร้องเพลงและการเดินประกอบเพลงของลูกสาวคนเดียว ด้วยเพราะคืนพรุ่งนี้ ลูกสาวคนสวยและร้องเพลงไพเราะของนางจะขึ้นเวทีประกวดชิงรางวัลชนะเลิศรอบเพลงเร็ว ส่วนรอบเพลงช้าประกวดผ่านมาเมื่อสองคืนที่แล้ว อ้าว นำพร ลูกสาวของนางคะแนนน่าเป็นอันดับที่ ๑ ห่างจากอันดับที่ ๒ เพียงคะแนนเดียวเท่านั้น

งานเฉลิมฉลองวันแห่งชัยชนะของท่านทำวสุรนารี หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า ‘งานบัวไหม’ มีการเฉลิมฉลองต่อเนื่อง ๖ วัน ๖ คืน เพื่อความคึกคัก คณะกรรมการจัดงานจึงจัดให้มีการแข่งขันกีฬายอดนิยม ตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานฯ และการประกวดร้องเพลงลูกทุ่ง ชิงเงินรางวัล ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมถ้วยรางวัลทุกปี ในรอบสุดท้าย คณะกรรมการคัดเลือกไว้เพียง ๔ คน เพื่อชิงตำแหน่งชนะเลิศ รองอันดับที่ ๑ รองอันดับที่ ๒ ส่วนอันดับที่ ๔ เป็นรางวัลชมเชย

ขณะกำลังเลือกเพลงให้ลูกสาวขึ้นร้องบนเวทีในการแข่งรอบเพลงเร็ว นางเปิดทีวีดาวเทียมไปเจอเพลงชอบเข้าพอดี ภาพปรากฏในจอคือนักร้องสาว พช รัตน์ ที่เพียงเห็นชื่อ-นามสกุลที่ใช้ก็บอกให้รู้ว่าเป็นนามแฝงแน่นอน กำลังโชว์ลวดลายทั้งร้องทั้งเดินในเพลง *อยากหาป่าต้น* ลีลาการเดินของนักร้องและหางเครื่องช่างถูกอกถูกใจนาง เพราะความที่เคยเป็นหางเครื่องวงหมอลำซึ่งมาก่อนทำให้นางมั่นใจในตัวลูกสาววัยอย่างสิบห้าว่า น้ำเสียงของอ้าวช่างตรงกับร้องเสียงของนักร้องสาวมาก นางรีบสั่งซื้อแผ่นคาราโอเกะเพลง

ของ พัช จัฒหนัก โดยโอนเงินผ่านธนาคาร จากนั้นเพียงสองวัน แผ่นเพลงคาราโอเกะของนักร้องสาวที่นางต้องการก็ถูกส่งมาทาง EMS รวดเร็วปานติดจรวด เพราะสื่อยุคเทคโนโลยีทันสมัย อะไรๆ ก็สะดวกสบายรวดเร็วทันใจไปหมด

ทันทีที่ได้รับแผ่นคาราโอเกะ นางก็ขอให้สามีพาไปร้านขายเครื่องเสียงในอำเภอ

“เราจำเป็นต้องซื้อเครื่องเล่นคาราโอเกะมาซ่อมเพลงให้ลูกแล้วละ”

นางเอียง อดีตทางเครื่องวงหมอลำซึ่งเคยกับมหาเพชร ผู้เป็นสามี

“เงินที่มีอยู่คงไม่พอจะซื้อ เอาไว้ก่อนไม่ได้หรือ” คนเป็นสามีเอ่ยเป็นเชิงขอความเห็น

“พอหรือไม่พอก็ต้องซื้อ ลูกมีเวลาซ่อมเพลงเพียงสองวันก็จะขึ้นเวทีแข่งขันแล้ว”

นางเอียงพูด สำเนียงวางอำนาจอยู่ในที่ จนมหาเพชรไม่มีทางจะยับยั้ง จำต้องพานางขึ้นมอเตอร์ไซค์ไปตลาด เข้าห้างขายเครื่องเสียงที่ใหญ่ที่สุดของอำเภอ เพียงมีเงินวางดาวน์พันกว่าบาท นางเอียงก็เป็นเจ้าของเครื่องเสียงโฮมเทียเตอร์ครบชุด พร้อมเล่นเพลงคาราโอเกะได้ด้วย ทางห้างบริการนำส่งให้ถึงบ้าน พร้อมติดตั้งและแนะนำวิธีเล่นเสร็จสรรพ ซึ่งนางก็พร้อมจดจำนั่งคุมเครื่องเสียงจ้องดูลูกสาวทั้งร้องทั้งเต้น ขณะมหาเพชรเพียงนั่งมองตาปริบๆ ซึ่งบางครั้งอยากดึงอยากคัดค้าน เพียงเมียดवादคำเดียว ความคิดเห็นของเขาก็ยุบวาบราวผักสดถูกน้ำร้อนเดือดๆ

“เออเนะ อ่อนๆ เข้าอีก”

คนเป็นแม่ร้องแทรกเสียงดนตรีที่ดังกระหึ่ม นางจับตาดูขณะ

ฟังเสียงร้องเพลงและการเต้นของลูกสาว

ช่วงโซโลเพลง อีวเด็กสาวผู้มีพรสวรรค์ น้ำเสียงไพเราะ รูปร่างหน้าตาทั้งงดงาม เรียวหน้ารูปไข่ ตากลมโต ปาก คิ้ว จมูกงามดังวาดอีกทั้งร่างสูงระหงหุ่นนางแบบด้วยเรียวของงามราวปราศจากไปปมเข้าไม่ต่างจากลำเทียน กางเกงยีนรัดรูปที่เปะปัดเพียงบันท่ายองงาม ไชวี่เรียวขาสวยอย่างเต็มที่

“อีวก็เต็มทีจนเอวจะเคล็ดแล้วนะแม่” เด็กสาวตึงสีหน้าอง้าทำจันติดเป็นนิสัยเวลาพูดกับแม่

“เด็ง...เด็งๆ อีวลูก บันสีหน้าสีตาให้เข้ากับเพลงหน่อย”

“ไม่เด็งไม่ได้หรือแม่ หนูไม่ชอบเลยท่าเต้นแบบนี้” ลูกสาวคนสวยมีที่ทำอึดออด

“เราเต้นประกวด มันต้องเข้ากับอารมณ์เพลง หนูดูภาพในจอสิ” คนเป็นแม่พูดเสียงดัง

“อีวว่าเพลงนี้มันยาวเกินไปนะแม่” ลูกสาวตึงทางสีหน้าอีกครั้ง

“แต่แม่ว่ามันเหมาะกับอีว เสียงอีวก็ให้ ไม่ต้องเขินลูก เข้า! เด็งๆ...อย่างนั้น!”

เด็กสาวต้องทำตามใจคนเป็นมารดา เลยตั้งใจกระทัดทำเต้นลีลาขยับวนเข้าจังหวะเพลงที่แม่ปรับเสียงขึ้นจนเธอเริ่มรู้สึกมันในอารมณ์

มหาเพชรคนเป็นพ่อนั่งจับตามองการร้องประกอบลีลาการเต้นของลูกสาว สลับมองนักร้องสาวที่อยู่ในชุดเชิ้ต รวมทั้งเหล่าแดนเซอร์สีนางที่ต่างสะบัดสะโพกโยกไหวกระเดิงหน้าห้องโชว์สะดือ บุ่มงามที่ประดับเพชรพลอยตุ้งตุ้ง แต่ละคนอยู่ในชุดกางเกงสั้นปิดบันท่ายที่ห้อยสายแพรหวาวราว เวลาขยับตัวโยกเข้าจังหวะดนตรีก็สะท้อนแสงวูบับจนออกมานอกจอ

มหาเปรียญสี่ประโยคผู้ตัดสินใจลาสิกขาสดผ้ากาสาว-
 พัสตร์ที่เคยห่มคลุมร่างมาแต่ครั้งเป็นเถรน้อยอายุสิบสาม สอน
 นักรรรมชั้นตรี โท เอก ควบคุมการแปลบาลีธรรมบท สอนได้เปรียญ
 สี่ประโยคตอนอายุครบอุปสมบท เป็นพระมหาหนุ่มรูปงาม ผิวพรรณ
 โอบซบผ่ำเหลืองผุดผ่องราวขมิ้นทา ยามก้าวขึ้นธรรมาสน์เทศน์แหล่ง
 เรื่องพระเวสสันดรชาดก กัณฑ์กุมาร ญาติโยมปรึมน้ำตาสงสาร
 กัณหาลาสาสี่สองพี่น้องที่ถูกพรามณ์เฒ่าซุกขกขอตัวพรากจากแม่ที่
 แรมนอนอยู่ในไพรกว้าง เก็บหมากไม้ผละหารมาถวายพระเวสสันดร
 ผู้บวชเป็นฤๅษีไพรที่เขาวงกต ทั้งโยมเฒ่าสี่กาสาวรุ่นล้วนติดเสน่ห์
 เสี่ยงเทศน์แหล่งไพเราะของพระมหาหนุ่มรูปงามต่างเวียนวนมาวัด
 โดยเฉพาะสี่กาสาวๆ ชาวหมู่บ้านเสี่ยงพิณเสี่ยงแคนแห่งนี้

หลวงลุงภิกษุชราอุปถัมภ์ค้ำชูเลี้ยงดูเด็กชายเพชรมาตั้งแต่
 อายุ ๕ ขวบ หลังจากพ่อแม่เสียชีวิตระยะไล่เสี่ยงกัน ทั้งให้การศึกษา
 จนจบประถมบริบูรณ์ ในปีนั้นท่านถามว่า อยากบวชเรียน หรืออยาก
 เรียนต่อมัธยม เพชรเติบโตมากับวัด เขาตอบหลวงลุงเต็มปากเต็ม
 คำว่า ขอบวชเรียนธรรมะสืบต่อคำสอนพระพุทธองค์ด้วยจิตศรัทธา
 ซึ่งหลวงลุงก็จัดให้สมความตั้งใจของหลานชายกำพร้า แถมสอนลีลา
 เทศน์แหล่งเสี่ยง เมื่อเห็นเถรน้อยมีสู้มเสี่ยงไพเราะ

ความเป็นพระมหาหนุ่มรูปงาม น้ำเสียงไพเราะราวกับเป็น
 แม่เหล็กดูดให้สี่กาสาวๆ แสดงตัวเป็นเจ้าของหึ่งหวง ถึงกับจะถอด
 ไม้คานเข้าห้ำหั่นยามลงท่าตักน้ำ สาเหตุเพราะแย่งพระมหาหนุ่มกัน
 หลวงลุงเห็นท่าจะทำให้ศาสนาวัหมอง หากฝันให้อยู่ได้ร่วมผ้า
 กาสาวพัสตร์ ครั้นตรวจชะตาราตี ดูพรหมลิขิตทราบว่าเป็นดวงชะตา
 ชีวิตของหลานชายกำพร้าอยู่ได้ร่วมชายผ้าเหลืองได้เพียงแค่นี้ ด้วย
 เจ้าตัวก็สมครบปีใจรัก ‘เอียง’ สาวงามหางเครื่องวงลำซิ่ง ‘หนุ่ม

กระโดน-สาวกระเต' ที่กำลังมีชื่อเสียงดังกระฉ่อนในยุคนี้...หลวงลุงจึงให้เลิกแต่งงานเสีย

มหาเพชรเก็บปากเงียบ นั่งดูคนเป็นเมียคอนโทรลลูกสาวอยู่นานจนทนไม่ไหว เอ่ยขึ้นว่า

“ลูกอยากจะเปลี่ยนเพลงก็ลองตามใจผู้ร้องดู ฉันว่าเพลงนี้ไม่เหมาะกับอ้าว เนื้อเพลงมันฟังสองแง่สองง่าม ไม่เหมาะกับวัยลูกยังเป็นนักเรียน”

“ร้องเพลงประกวดนะ กรรมการไม่ได้คิดว่ามันจะเกี่ยวกับเป็นนักเรียน เขาจะดูที่การร้องถูกต้อง และมีอารมณ์เพลงมากกว่า เพลงอย่างนี้ก็ควรเดินให้เข้ากับเนื้อเพลง” คนเป็นเมียตอบเสียงหัวนกลบมา

“ฉันว่าเพลงนี้มันเหมาะจะร้องยั่วเสียดกระเป่าหนัก ที่กำลังมันเหล้ามันเบียร์ในไนต์คลับมากกว่า”

มหาเพชรให้เหตุผล สองนิ้วเมียตอบโต้กันอยู่หน้าจอทีวี ขณะเสียงเพลง อยากรู้อาบน้ำฉันจบลงแล้ว เอียงอดีตทางเครื่องหอมล้ำซึ่งวงดังของหมู่บ้านก็คดปุมปิดไว้เพียงแค่นั้น เพราะหากปล่อยให้คาราโอเกะเล่นต่อ ลำดับเพลงใหม่ก็จะเริ่มขึ้น นางกำลังจะกดหมายเลขเพลงเดิมเพื่อให้ลูกสาวซ้อมร้องซ้อมเดินอีกรอบ อ้าวก็ร้องบอกแม่ว่า

“แม่ ขอพักสักหน่อย หิวน้ำจิง”

เด็กสาวแหงนมองพัดลมเพดาน นึกเคืองว่ามันไม่ทำงานหรืออย่างไรถึงได้ร้อนจิง เมื่อเห็นมันยังหมุนตัวๆ ทำหน้าที่ส่ม่าเสมอ สาวน้อยผู้ที่สวรรค์ประทานทั้งรูปร่างหน้าตาและน้ำเสียงไพเราะราวเสียงปักษาสวรรค์ จึงก้าวเข้าหาตู้เย็นที่มีขวดน้ำเย็นเรียงกันอยู่ ๒-๓ ขวดบนชั้นวางมีถ้วยน้ำพริกพลาสติกที่กินไม่หมดตั้งแต่เย็นวาน กับผักสด

ที่อยู่ในงาน เมื่อเช้าแม่สีมเอาออกจากตู้เย็นที่เสียบปลั๊กอยู่ข้างฝา ตู้เย็นสีครีมยังดูใหม่เอี่ยมเพราะเพิ่งซื้อมาไม่ถึงห้าเดือน คงจะต้อง ผ่อนไปอีกนานนับปี

มหาเพชรมองตู้เย็นที่ลูกสาวเปิดอัดค้างอยู่ จึงเอ่ยบอกลูกสาว ว่า

“เปิดตู้เย็นเอาขวดน้ำแล้วก็รีบปิดลูก เปิดอัดทิ้งไว้แบบนี้ เปลืองค่าไฟ”

อิวระงักมือที่กำลังหน้าเย็นลงแล้ว รีบทำตามพี่พอบอก ขณะเสียงเคียงคนเป็นเมียร้องขึ้นเป็นเชิงพูดกับลูกสาวว่า

“พอแข็งนี่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เก็บมาพูดได้หมด ก็แค่เปิดตู้เย็น เอาขวดน้ำมันจะสิ้นเปลืองไปสักแค่นั้น”

“แกก็คิดง่ายๆ อย่างนี้ละ เปิดทิ้งไว้นานไอน้ำที่ตู้เย็นเก็บไว้ก็ ระบายออกหมด พอปิดมันก็เริ่มทำความเย็นใหม่ ก็สิ้นเปลืองไปอีก” มหาเพชรอธิบาย

นางเคียงหัวเราะเสียงสูงเป็นเชิงเยาะอยู่ในที่ มหาเพชรมอง คนเป็นเมียตีหน้าเฉยเมยก่อนเอ่ยว่า

“นิสัยอย่างนี้ ตอนเป็นสาวทำไมไม่เอาออกมาให้เห็นมันจะ จะได้ผ่านๆ ไปซะ”

พูดแล้วก็ยิ้มแฉ่ง ทว่าคนเป็นเมียไม่สบอารมณ์ “ยิ้มแล้วทำหน้าที่ อย่างนี้หมายความว่ายังไง”

อดีตพระมหาเสียงทรมานใจสาวๆ เอ่ยเนิบช้าว่า

“เปล่า ไม่มีอะไร ถ้ารู้อย่างนี้จะผ่าน เพราะมีตัวเลือก มากมาย” เน้นคำวลีแรก ขณะคนเป็นเมียขยับตัวกระแทกกันกบผับๆ พลางกรีดเสียง

“ว้าย! มีตัวเลือกมากมาย ทำเป็นพูดไป เห็นแต่นัดเค้าไปเจอ

ที่หนองน้ำข้างวัด เสียงดนตรีน้อยตีกลองเพลก็ไม่ได้ยิน วันไหนอดฉันเพล ก็แอบต้มบะหมี่กินตอนเย็น ซักลากบาปกินหัว”

“ดูสิ เรื่องไม่จริงก็พูดไปได้ พระที่ไหนจะทำอย่างนั้น บวชมีครูมีบา”

“ก็...มหามแหกแถวนี่แหละ” นางเอียงร้องเสียงแหลม
อ้าว นำพร เดินกลับมาเยือนที่เดิม เห็นพ่อกับแม่ปะทะคารมไม่มีใครยอมใคร จึงร้องขึ้นว่า

“พ่อกะแม่เลิกเถียงกันซะทีเถอะ แม่เบียดขาได้ดีแล้ว อ้าวจะได้ซ่อมต่อ”

อดีตทางเครื่องหมอลำซึ่งตวัดสายต่างอนๆ ใส่คนเป็นผัว ก่อนจะยื่นมือกอดปุมเล่นเพลง

มหาเพชรขยับผ้าขาวม้าพาดบาทกลางกล่าวว่า

“อ้าวตั้งใจซ่อมนะลูก ครูที่โรงเรียนบอกกับพ่อว่า จะให้อ้าวเป็นนักร้องนำพวงไปประกวดรายการชิงช้าสวรรค์ประจำฤดูฝนนี้”

“จริงหรือพ่อ ครูไหนพูดจ๊ะ” เด็กสาวมีท่าที่ตื่นเต้น

“ครูปิยะที่คุมวงดนตรีโรงเรียนนั่นแหละ วันนั้นไปช่วยงานบวชกินเลี้ยงโต๊ะจีน หนึ่งโต๊ะเดียวกันเลยได้คุยกัน” เถยจบก็ขยับยื่นขึ้น
“พ่อจะออกไปนา นอนเล่นลมพัดเย็นๆ ฟังเสียงปลาในน้ำฮุบเหยื่อสำราญใจกว่า”

“คืนนี้กินอนซะทีกระท่อม ฝ้าบ่อปลาอยู่นานนั่นแหละ” คนเป็นเมียยังมีน้ำเสียงกระพืดกระพืด

“พูดอย่างนี้เท่ากับชี้โพรงให้กระรอกนะจะบอกให้” รั้วใหม่
สาวแก่แม่มายไปปรับผักมาขาย วันๆ ไปเหยี่ยมๆ มองๆ หามหารูปหล่อ
วันละสี่ห้าเที่ยว ตั้งแต่ยังไม่ค่านะจะบอกให้”

อดีตมหาพูดพลางเดินเข้าไปคว้าเสื้อแขนยาวตัวเก่าที่แขวนอยู่

กับหัวตะขูข้างฝามาสวม หมวกปีกใหญ่ก็แขวนอยู่ข้างๆ กัน มองหา
 จัตร ลูกชายคนเล็กวัย ๑๐ ขวบ ที่เคยเล่นอยู่กับเพื่อนบ้านข้างๆ กัน
 ก็มองไม่เห็น คว่าผ้าขาวม้าเคียนเอวเดินลงบ้าน

ขณะเสียงเพลงดังขึ้น ระบบเสียงเคคโคเทคโนโลยียุคใหม่
 เพียงขยับหมุนนิดเดียวก็ดังก้อง พลันนางนี่ก็ได้ อดีตสาวหางเครื่อง
 หมอลำซึ่งกดปุ่มหยุดเพลงทันที อิวขยับตัวกำลังจะร้องจึงต้องชะงัก

“อ้าว! อะไรอีกละแม่” เด็กสาวมองคนเป็นแม่อย่างงงๆ

“แม่...แม่เพิ่งนึกได้ว่า อีมายสีแพรมันไปเวียนๆ พ่อที่นั่นวันละ
 หลายนรอบจริงๆ”

ด้วยความที่เป็นมหาอุปหล่อ ชยันทำงาน หารายได้เลี้ยง
 ครอบครัวยุ้ย รักลูกๆ และรักครอบครัว มหาเพชรจึงมีสาวแก่แม่มาโยใน
 หมู่บ้านจับตาเมียงมอง และมักจะไปดักพบที่ชายทุ่งนาใกล้บ้านเป็น
 ประจำ ทุ่งนาสามสืบกว่าไร่นี้เป็นมรดกตกทอดที่มหาเพชรได้รับจาก
 พ่อตาแม่ยาย พ่อตาของเขาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่เขายังไม่ได้
 แต่งงานกับเอียง ส่วนแม่ยายเพิ่งเสียชีวิตเมื่อปีที่แล้ว

นางเอียงพาร่างระหงก้าวลงไปยืนที่ปลายชาน พลังมองหา
 จัตรชาย หรือที่พ่อแม่พี่สาวและเพื่อนๆ เรียกสั้นๆ ว่า “จัตร”

จัตรชยันนั้น หากเผชิญหน้ากับพี่สาว มักจะมีเรื่องขัดแย้งได้
 ทะเลาะกัน เพราะจัตรชายชอบแกล้งยั่วหยอกพี่สาวเล่น หรือไม่ก็กว
 อารมณ์ให้พี่สาวโกรธ จัตรชยันวัย ๑๐ ขวบ ห่างจากพี่สาว ๔-๕ ปี
 เขากำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนเทศบาลใกล้ๆ บ้าน
 จัตรชยันเป็นเด็กเฉลียวฉลาด แต่ชนตามประสาลูกคนเล็กที่พ่อแม่มัก
 จะตามใจ เขาจะถูกคนเป็นแม่ใช้ให้ไปกันทำบรรดาสาวแก่แม่มาโย
 ที่มาดักรอพ่ออยู่เสมอ

“จัตร...จัตร...เจ้าจัตร!” นางเอียงตะโกนเรียกลูกชายคนเล็ก

พลางกวาดตามองหาไปทางบ้านตรงข้าม ซึ่งเป็นบ้านเจ้าแก้วเพื่อน
วัยเดียวกัน

“ฉัตร...ฉัตร...เจ้าฉัตร!” นางตะโกนเรียก

เงียบไม่มีเสียงขานรับ คงมีแต่เสียงอื้อเรียกตามมา

“แม่...แม่จะเรียกเจ้าฉัตรทำไม มันคงไปเล่นกับเพื่อนที่ไหน
แล้วละ”

คนเป็นแม่ก้าวลงเรือน เดินไปเรียกที่ริมรั้วชะเง้อร้องเรียกข้าม
ไป เงียบไม่มีเสียงขานรับ คงได้ยินแต่เสียงอื้อร้องถามมา

“แม่จะเรียกเจ้าฉัตรทำไม”

คนเป็นแม่ตะโกนตอบน้ำเสียงหงุดหงิด

“ก็...แม่จะให้ตามไปดูพ่อ”

“แม่กลับเถอะ ไม่ต้องไปตามมันหรอก”

อื้อเรียกตามคนเป็นแม่ที่เดินหน้าเคียดทะลุบ้านยายทองซึ่ง
มีรั้วติดกัน พอไปถึงลานบ้านก็หยุดยืนมองขึ้นไปบนเรือน แต่ไม่เห็น
เจ้าของบ้าน ได้ยินแต่เสียงหอมล้าจากคลื่นวิทยุชุมชน จึงไม่ได้ยิน
เสียงเรียกถามของเอียง

“ป้า...ป้าทอง เห็นเจ้าฉัตรไหม” นางได้ยินแต่เสียงวิทยุ ยัง
มองหาตัวคนไม่เห็น จึงเรียกถามขึ้นไปอีก

“ป้า...ป้าทอง” คราวนี้เรียกดังกว่าเดิม

“เหอ...” เสียงขานรับดังมาจากในครัว พร้อมๆ กับโผล่เยี่ยม
หน้ามองลงไปทางลานบ้าน

“อ้าว! มีธุระอะไรกับป้าละ แม่เจ้าฉัตร” ยายทองถามดังๆ
แข่งกับเสียงหอมล้าจากวิทยุ

“ป้าเห็นเจ้าฉัตรหรือเปล่า”

“อ้าว! เมื่อครูเห็นเล่นอยู่กับเจ้าแก้วอยู่นี่นา”

แล้วยายทองว้ยหกสิบเศษๆ ก็เรียกหาลูกชายคนเล็ก “แก้ว...
แก้วๆ” เสียงไม่มีเสียงตอบรับ พลันเจ้าตัวบนกับตัวเองตามมา
“บ๊ยะ! มันหายหัวไปไหนโวจริงๆ”

ยายทองเดินออกจากครัว มาหยุดยืนที่หัวบันไดเวียน มองคนที่
ที่อยู่ข้างล่างพร้อมพูดว่า

“มันหายไปทั้งสองคน เมื่อครู่ก็เล่นกันอยู่ได้ร่มมะเฟืองหน้า
บ้าน ทำไมต้องตามหามัน” ตอนท้ายหญิงสูงวัยกว่าถามผู้อ่อนวัย
บ้านใกล้เรือนเคียง

“ไม่มีอะไรหรอกป้า เพียงเรียกมันไปกินข้าวกลางวัน เมื่อไม่
เห็นฉันกลับละ”

เอียงตอบเสียงๆ ไป ริมผละเดินผ่านสวนมายังเรือนของตน
นางยังเป็นห่วงเรื่องการฝึกซ้อมเพลงให้ลูกสาว เพราะมีเวลาน้อย คืบ
วันพุงนี้ก็จะขึ้นเวทีประกวดร้องเพลงเร็ว หากลูกสาวนางชนะเลิศ
เวทีนี้ โอกาสที่จะได้เป็นนักเรียนประจำอำเภอลูกเรียน
อยู่ก็จะขึ้นไปได้สูง แม้ขณะนี้มันักเรียนรุ่นพี่ของอ้อมที่สู้มเสียงดี ๆ อยู่
หลายคนก็ตามที่... ด้วยลูกสาวของนางทั้งสวยและน้ำเสียงดี ถนัดร้อง
ได้ทั้งเพลงเร็วเพลงช้า ท่วงทำนองหวานๆ เศร้าๆ อ้อมลูกสาวนางก็ร้อง
ได้ดี เมื่อมีเครื่องเสียงฝึกซ้อมจากซีดีเพลงคาราโอเกะได้อย่างนี้ นาง
เกิดความมั่นใจว่าลูกสาวของนางจะได้รางวัลชนะเลิศและครองถ้วย
พระราชทานฯ แน่ขน

ความตั้งใจอีกอย่างของนางคือ จะฝึกให้ลูกสาวร้องเพลง
หมอลำ แต่รู้สึกอ้อมจะไม่ถนัดนัก นางชอบลีลาการร้องหมอลำของ
ข้าวทิพย์ ธิดาดิน นักร้องสาวเลือดอีสาน ซึ่งแผ่นซีดีคาราโอเกะของ
นักร้องสาวผู้นี้ นางก็ซื้อมาเก็บไว้แล้ว รอให้อ้อมร้องเพลงประกวดงาน
บัวใหม่ได้รางวัลชนะเลิศแล้ว นางจะซื้อหมอลำให้ลูกสาวแน่นอน!

อ๊วนี่ละจะสืบทอดความฝันของนาง ที่เมื่อครั้งเป็นสาวนางทำได้แค่เป็นหางเครื่องหมอลำซิ่ง นางพลาดโอกาสจะได้เป็นนักร้อง ด้วยเพราะน้ำเสียงของนางไม่ไพเราะ สุ่มเสียงของนางไม่พอจะเป็นนักร้องได้นั่นเอง คราวนี้สวรรค์ประทานตัวแทนให้นางแล้ว...

อ๊ว น่าพรจะเป็นนักร้องชื่อก้องที่ใครๆ ก็รู้จัก เป็นผู้สืบทอดเจตนารมณ์ของผู้เป็นแม่ได้แน่นอน เอ็งมั่นใจ!

CBAYAN

๒

ฉัตรกับแก้วชวนกันออกมาเล่นนอกหมู่บ้าน จึงไม่ได้ยินเสียงเรียกของแม่ เด็กชายมีหนึ่งสติ๊กคนละอัน เดินเที่ยวเก็บกวาดก้อนเชื้อสำหรับเป็นลูกกระสุน เด็กทั้งสองเดินมาตามถนนคันคูหนองน้ำเก่าแก่ของหมู่บ้าน เสียงลมพัดกกพงริมหนองดังซู่ๆ ตลอดเวลา ลมแล่งพัดแรงจนลานดินซีเก็ลือร่วนซุยริมทุ่งปลิวฟุ้ง ก่อนจะเป็นลมหัวกุดพัดเศษหญ้าเศษฟางแห้งปลิวว่อนไปทางยางนาสองต้นริมคันนา ปลิวซยลูกยางแห้งหมุนตัวๆ ตามลม เด็กทั้งสองแหงนมองตามลูกยางที่ลอยข้ามหัวไปลูกแล้วลูกเล่า

“ลูกยางนามีปีกสองข้างลอยหมุนคว้างสวยจัง” ฉัตรแหงนมองพลางร้องบอกแก้ว

“ใช่...สวย มันหมุนควงสวยงาม ینگใส่เก็บเอามาเล่นกันใหม่”
แก้วชวน

“อย่าเลย ลมแรงอย่างนี้ มันคงไม่ตกใกล้ๆ หรอก” ฉัตรบอกพอดีฉัตรเห็นลูกยางนาตกอยู่ริมถนนโรยกวาด จึงเดินไปหยิบขึ้นมาให้แก้วดู

“มันมีผลอยู่ข้างใน แล้วมีเปลือกสีแดงห่อหุ้ม กลายเป็นปีกยาวขึ้นสองข้าง สวยเหมือนกันนะ” แก้วพูด

“สวย...สีแดงเหมือนน้ำหมากแม่เอ็ง” ฉัตรพูด

แก้วหัวเราะที่ฉัตรเข้าใจเปรียบเทียบว่า ลูกยางนาสีเหมือนหมากที่แม่ของตนกิน

“เอ็งเข้าใจเปรียบเทียบ สีมันเหมือนน้ำหมากแห้งตอนที่แม่บ้วนทิ้ง”

เด็กทั้งสองหัวเราะขึ้นพร้อมกัน อีกไม่กี่วันโรงเรียนเทศบาลที่ทั้งสองเรียนอยู่จะสอบปลายภาคฤดูร้อน วันหยุดสุดสัปดาห์แบบนี้ ฉัตรกับแก้วมักจะชวนกันออกมาเดินเที่ยวเล่นใกล้ท้องนาที่ไม่ห่างจากหมู่บ้านนัก

“ทุ่งนา แต่มองไม่เห็นวัวควายสักตัว” ฉัตรพูดขึ้นลอยๆ ขณะกวาดตามองท้องนาที่แลลบลิว เห็นแต่ประกายแดดเด่นยิบๆ เขาเอ่ยต่อมาและจบลงด้วยคำถาม

“พอบอกว่า ทุกวันนี้ชาวนาไม่ต้องใช้วัวควายไถนาเหมือนแต่ก่อน จึงไม่จำเป็นต้องเลี้ยงวัวควาย พอถึงเวลาทำนา คนไม่มีรถไถก็จ้างรถไถมาไถนาให้ เอ็งว่าดีไหมแก้ว”

ทั้งสองเดินมาถึงต้นมะม่วงป่าที่มีใบร่มครึ้ม แดดเพียงทำให้มะม่วงป่าทอดเงาร่มรื่นได้ลำต้น แก้วเดินลวงหน้าเข้าไปหยุดใต้ร่มมะม่วงป่าริมหนองน้ำใหญ่

“ฉัตร พักใต้ร่มมะม่วงป่าก่อน เอ็งเห็นฝักบัวในหนองนั้นไหม”

ฉัตรเดินตามแก้วเข้ามาในร่มเงามะม่วงป่า เขามองตามมือที่แก้วชี้ให้ดู

“เห็น แต่เอ็งยังไม่ตอบคำถามข้า”

แก้วขยับตัวเอาหลังพิงต้นมะม่วงป่า หลังจากตรวจดูว่าไม่มี

มดแดงจับจ้อง

“เฮ้! ตอบก็ได้อ” แก้วพูดพลางทอดสายตาดวงในหนองน้ำใหญ่
“ครูเคยสอนในห้องเรียนว่า มีทั้งผลดีและไม่มีดี” เด็กชายอธิบายต่อว่า

“ผลดีคือ ชาวนาทำนาได้เร็วขึ้น ใช้เวลาน้อย มีเครื่องผ่อนแรง
ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยมาก ที่ไม่ดีคือ ชาวนาต้องลงทุนสูง ไม่มีปุ๋ยคอก
จากขี้วัวขี้ควายใส่ดินข้าวในนา ต้องใช้ปุ๋ยเคมีราคาแพง ไม่ดีอีกอย่าง
คือ ข้าไม่มีควายเลี้ยง ข้าอยากขี่หลังควายกินหญ้าตามคันนา อยาก
เห็นนกเอี้ยงเลี้ยงควายเฒ่า”

“ตรงนี้เอ็งคิดเหมือนกะข้าเลย ข้าเคยขอให้พ่อซื้อควายมา
เลี้ยง ข้าอยากขี่ควายเป่าปี่ฟางข้าว เหมือนหนังสือที่อ่านในห้องสมุด
เรื่อง พ่อครูครับ...ผมจะเป็นเด็กดี”

“อ้อ หนังสือเล่มนี้ข้าก็อ่าน ชอบที่เจ้าหูกาง นักเรียนชั้น ป. ๑
หนีพ่อครูไปลงจับปลาตกคั้งในป่าข้าวที่กำลังออกรวงเหลืองอร่าม...
แต่ว่าข้าชักหิวแล้วสิ” ตอนท้ายแก้วเปลี่ยนเรื่องไปเสียเฉยๆ เมื่อ
ความหิวอุทธรณ์จนห้องร้องจ๊อกๆ ขึ้นมา

“ข้าก็หิวเหมือนกัน แต่นั่น...เอ็งเห็นไหม ผักบัวแก่พอกินสาม
สี่ผักตรงนั้น” จีตรบอกพลางดึงหนังสือออกจากเอว ล้วงก้อนกรวด
จากย่ามเก่าๆ ที่สะพายอยู่บนไหล่ใส่เข้ายารองแล้วนำวเล็งแล ครั้น
เห็นตรงเป้าไม่พลาดแน่ เด็กชายปล่อยลูกหนังสือตกทันที

“ผลัวะ!” ก้อนกรวดจากหนังสือกลอยหรือเข้าเป้าอย่างแม่นยำ
ผักบัวขาดกระเด็นจากก้านตกลงบนใบบัวอีกใบ

แก้วไม่ชักช้า ด้วยตนก็มีฝีมือยิงหนังสือตกแม่นยำจับวางเช่น
กัน ลูกชายคนสุดท้ายของป่าทองกับลุงไวใช้มือขวานนำหนังสือตก
ขณะมือซ้ายยึดง่ามไม้แน่น ดวงตากลมิใช่ของเด็กชายจ้องเป้าด้วยความ
มั่นใจแน่นอน

“ผลัวะ” ได้ผลไม่เป็นรองจากจักรคนเป็นเพื่อน ฝักบัวแก๊พอ
เม็ดหวานเคี้ยวกรอบหล่นจากก้านกระเด็นตกลงน้ำห่างออกไปจาก
ที่เดิมตามแรงหนังสือตี เสียงลูกกระสุนตัดก้านบัวทำให้นกน้ำที่ซ่อน
ตัวหากินอยู่บริเวณนั้นบินขึ้นจากผิวน้ำ พลังส่งเสียงร้องอย่างตกใจ
ที่อยู่ๆ ถูกรบกวอน

“ต้องแก้ผ้าว่ายน้ำไปเอา” แก้วขยับตัวจะแก้ผ้าลงเก็บฝักบัว

“ถ้าไม่ยากลงน้ำ เอล่าไม่ไผ่ลวกที่วางอยู่นั้นเขี่ยขึ้นมาได้”

จักรบอก

“เอาน่า! เข้าว่ายน้ำเป็น ร้อนๆ อย่างนี้ช้ำยากลงเล่นน้ำอยู่แล้ว”
แก้วบอกขณะที่กางเกงและเสื้อยืดคอกลมหลุดจากตัวไปแล้ว

“คงไม่มีใครผ่านมาเห็นนะแก้ว” จักรหัวเราะขณะจ้องร่าง
เปลือยเปล่าของแก้ว

“เห็นก็ไม่น่าจะคิดหนัก เพราะมันเท่าหัวไส้เดือนตัวโตๆ
เท่านั้นเอง” แก้วว่า

“พูดอย่างนี้ กล้าแก้ให้ฝน น้ำผึ้ง และขายอ้อยปากจัดเห็น
รีเปล่า!”

จักรถามหน้าระบายยิ้ม ขณะเอ่ยชื่อเพื่อนนักเรียนหญิงร่วม
ชั้น

แก้วหัวเราะ “คงไม่ดีมั้ง! เพราะพวกเธอจะเก็บเอาไปยั่วเล่น
ไม่รู้จบ”

พูดเท่านั้นแก้วก็วิ่งโงๆ จากขอบหนองที่พื้นปูด้วยพีชจำพวก
หญ้าน้ำ แต่ขาดน้ำเหี่ยวเหลืองเพราะหน้าแล้งน้ำงดลงมาก ครั้น
ย่างก้าวลงพื้นน้ำ เด็กชายพยายามเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง เพราะ
ก้านบัวหลวงที่จะลงไปเก็บฝักบัวขึ้นมากิน ก้านใบและก้านดอกเต็ม
ไปด้วยหนามแข็งเล็กๆ สามารถขูดขีดผิวเลือดไหลซิบๆ ได้หากไม่

ระมัดระวัง

ถึงกระนั้น เมื่อแก้วเก็บผักบัวเสร็จแล้วขึ้นมาล้างเสื้อผ้าแกะเม็ดบัวกิน แข็งขาของเขาก็มีริ้วรอยขูดขีดเป็นผื่นแดงมองเห็นเป็นแนว

“เพราะหนามบัวนี่เอง จึงคิดจะเอาลำไผ่เกาะเกี่ยวผักบัวขึ้นมากิน” จัตรพูดขณะมือแกะเม็ดบัวใส่ปาก

“ประเดี๋ยวก็หาย” แก้วบอกพลางเคี้ยวเม็ดบัวกรอบหวาน

“กินสดๆ ก็หวานดี กินพอรองท้องไปก่อน เดี่ยวจะพาไปกินข้าวที่นา ป่านนี้พ่อคงมานาแล้วละ” จัตรบอก

ขณะเด็กทั้งสองนั่งกินผักบัวเพลินๆ มีเสียงพูดคุยกันเอะอะของเด็กกลุ่มหนึ่งดังมาจากทางเข้าหมู่บ้าน

“เสียงพวกไหนคุยกันดั่งจิ้ง” แก้วพูด แล้วลุกยืนมองไปทางเสียงที่ได้ยิน

“พวกไผ่โหนด ไผ่บั้ง และไผ่ไซ” แก้วใส่รายชื่อเด็กกลุ่มนั้น

“พวกมันกำลังจะเดินมาทางนี้” แก้วบอกต่อ “ถือลำไผ่พวกจะมากดเบ็ดหรือเก็บผักบัวกันแน่” แก้วบอกอย่างคาดคะเน

“เราไปนาหาพ่อหรือยังละ” จัตรชวน

“ไปสิ...ข้าก็ไม่อยากประจันหน้ากับพวกไผ่โหนดเหมือนกัน”

สองสหายลุกเดินออกจากร่มไม้ ตั้งใจจะเดินตามถนนดินคูหนอง เพราะนาของพ่อจัตรต้องเดินต่อไปถึงลำห้วย แล้วแวะลงเดินริมฝั่งห้วยจึงจะถึงนา

“เฮ้ย! นั่นไผ่แก้ว ไผ่จัตรนี่หว่า อย่าเพิ่งไปสิ” โหนดตะโกนเรียกตามหลัง

โหนด หัวหน้ากลุ่ม เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ขณะนักเรียนรุ่นเดียวกันขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ กันแล้ว โหนดตัวสูงใหญ่ เข้าทำนอง ‘ตัวใหญ่ไม่ถูกทหาร’ เพราะเรียนซ้ำสมองทึบ อ่าน

หนังสือไม่ค่อยออก พอๆ กับ เข ซึ่งเป็นเด็กสายตามืดปกติ เวลาเข
ส่งถ้วยเดียวในโรงอาหารโรงเรียน สายตาของเขาเล็งไปอีกทาง แม่ค้า
ขนมจีนจึงรีบตักขนมจีนส่งให้ เพื่อนๆ ในกลุ่มจึงเอามายั่วเขเล่นว่า
“ไอ้เขส่งถ้วยเดียว แต่ได้กินขนมจีนแทน” เขก็เป็นนักเรียนสมองที่บ
เรียนอ่อนเป็นเพื่อนคู่ขาของโห่ง เพราะเป็นนักเรียนรุ่นเดียวกัน

“เฮ้ย! ไอ้แก้ว ไอ้ฉัตร บอกให้หยุดก่อนไม่ได้ยินหรือไง”

โห่งเรียกตามหลัง ขณะเสียงไอ้บั้งแทรกขึ้นดังๆ จนได้ยินถึง
หูฉัตรและแก้ว

“มันคิดว่ามีพี่สาวสวย เป็นดารานักร้องมัง”

เสียงเจ้าบั้งพาดพิงถึงพี่สาว ทำให้ฉัตรหยุดหันกลับไปยังกลุ่ม
ของโห่งที่เดินเข้ามาหา ฉัตรกับแก้วก็เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕
แต่อยู่คนละห้อง

“เอ็งว่ายังไง บั้ง ทำไม่ต้องพาดพิงถึงพี่สาวซ้ำด้วย” ฉัตรถาม
เผชิญสายตาเจ้าบั้งอย่างไม่สะทกสะท้าน

“ซ้ำว่าอะไร เพียงบอกพี่สาวเอ็งสวยเท่านั้น” บั้งพูดพลางทิ้ง
สายตาทวนๆ แบบนักเลง

เจ้าเขรีบขึ้นว่า “ใช่...สวย ร้องเพลงกระเด้าแก่ง”

“เอาเด็งเป็นสปริงเลย” เจ้าบั้งรับพลางหัวเราะดังๆ

ฉัตรรู้สึกโกรธจนลมออกหูที่พวกมันเอาพี่สาวมายั่วเล่น ยิ่ง
เจ้าโห่งเด็กหนุ่มวัยหัดงานแตกพานเสียงหัวพรวดเอาตามมาว่า

“พวกข้าแอบดูพี่สาวเอ็งเต้น บอกจริงๆ หัวใจจะวาย”

แถมมันยังทำเสียงซัดปาก ทำตาขวนฝัน จังหวะที่มันมัวแต่
เลียนแบบ ฉัตรก้าวเข้าไปพุงหมัดใส่ใบหน้าแบบจะจะ จนร่างเจ้าโห่ง
ปลิวเป็นนกปีกหัก

“เฮ้ยๆ มันเอาจริงนี่หว่า!” เจ้าเขเอียงคอทำตาเหล่ลอยหน้า

ลอยตา เพราะคิดว่าฉัตรไม่กล้า

“เอ็งอย่าทะเลาะนะไอ้เหล่” แก้วสวนด้วยลูกถีบ เล่นเอาเจ้าเข กระเด็นไปอีกคน...

ไอ้โหน่งคิดว่าฝ่ายตนมีมากกว่าจึงตะโกนขึ้นว่า “พวกเราคุม มันเลย!”

ฉัตรกับแก้วตั้งการ์ดรออยู่แล้ว พอเจ้าโหน่ง เจ้าเข และเจ้าบั้ง ถลันเข้ามาต่างพบกับหมัดแน่นๆ ของฉัตรและแก้ว ก่อนมวยหมู่ของเด็กๆ จะปะทะกันมากไปกว่านี้

“เฮ้ย! ทะเลาะอะไรกันเด็กๆ”

ร่างสูงผิวดำบนบ่าแบกแหไหล่สะพายซองปรากฏตัวเดินขึ้น คูหนองพร้อมชายวัยเดียวกันอีก ๒ คน ทุกคนสะพายแหเพ็งกลับ จากหาลปามาพบเด็กๆ กำลังทะเลาะกัน

“พอ!” แก้วพลันมองกลับไปเห็น อุทานสีหน้าเปลี่ยนไป

“เรื่องอะไรถึงภัยลงไม่ลงมือกัน” ลุงไวพ้อของแก้วถามเด็กๆ ซึ่งพวกของเจ้าโหน่งก็มีสีหน้าไม่ดีเช่นกัน

ฉัตรปรับสีหน้าเป็นปกติบอกๆว่า “พวกไอ้โหน่งมันเอาการซ้อม เต็มของพี่อูมาล้อเล่นครับ”

ลุงไวหันไปทางกลุ่มเจ้าโหน่ง “ทำไมจึงเอาพี่สาวของฉัตรมา ล้อเล่นอี โหน่ง”

“ผมเพียงแต่ว่าพี่สาวเขากระเด้าเอวอ่อนเท่านั้น ฉัตรก็ต่อย หน้าผม” เจ้าโหน่งเสียงเครือทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“จริงหรือฉัตร” ลุงไวหันมาถามฉัตรบ้าง

“ครับลุง” ฉัตรรับคำ “พวกเขาไปแอบดูพี่อูซ้อมเต็มด้วยครับ”

“เฮ้อ...เอาละ ลุงไม่เข้าใจฝ่ายไหนนะ”

“นั่นสิ ให้แยกย้าย อย่าทะเลาะกัน ยังไงเราก็เป็นคนหมู่บ้าน

เดียวกัน เจ้าโหน่งก็ไม่ควรเอาเรื่องพี่สาวเจ้าจัตรมาสื่อเสียน” ลุงคน
หนึ่งเสริมขึ้น

“ครับ” เจ้าโหน่งรับคำ ก่อนจะพากลุ่มของเขาเสี่ยงเดินจาก
ไป

“จัตรกับแก้วก็กลับบ้านซะ ไปพร้อมลุงนี้แหละ” ลุงไวบอก

“ผมจะไปหาพ่อครับลุง” จัตรบอก

“พ่ออยู่ที่นาหรือ”

“ครับลุง” จัตรตอบ

“ถ้าจันแก้วก็กลับบ้านพร้อมพ่อ” ลุงไวร้องหน้าลูกชายคนเล็ก
แก้วตัดสินใจบอกพ่อว่า “ผมจะไปกับจัตรครับ”

“จันเหรอ...ก็ตามใจ แต่อย่าพากันไปทะเลาะกับพวกนั้นอีก
นะ”

“ครับ” เด็กทั้งสองรับคำพร้อมกัน

๓

กลุ่มของโหนด บั้ง และเข เดินไปตามคันคูนองที่ถูกพัฒนาเป็นถนนลูกรัง กว้างพอรถเล็กแล่นสวนกัน ขณะขับรถกับแก้วลงจากคันคูนองเดินเลียบฝั่งห้วยตรงมายังนาพอ สภาพท้องนาที่ถูกเก็บเกี่ยวรวงข้าวด้วยรถเกี่ยวข้าว เหลือทิ้งไว้เพียงรอยรถและซังตอฟางแห้งซีด กอเขล้มเกาะกายระกะระกะไม่เป็นระเบียบ ยังพอเหลือซังตอฟางบางกอเกี่ยวสายลมแล้งยอดปลิวไสว มะม่วงปากกับต้นกระบอกใหญ่ยืนตระหง่านบนคันนาชูกิ่งสูงสล้างใบแก่เหลืองร่วงปลิดปลิววับๆ ตามแรงลม บ้างหล่นเกลื่อนบนพื้นซังกอฟาง พงหญ้า และบ้างก็หล่นลอยเกลื่อนผิวน้ำในห้วยที่งวดลงทุกวัน เป็นเรือลำเล็กๆ ลอยลิวๆ ก่อนจะถูกเกลียวคลื่นตีจมหายเมื่อกระทบฝั่ง

ต้นตาล ๓-๔ ต้น ยืนเกาะกลุ่มอยู่ริมฝั่งห้วยนานนับชั่ววนาตาปี ปล่อยเสียงใบกระทบลมดังซู่ซ่าตลอดเวลา ฉัตรกับแก้วเดินใกล้เข้าไปมองเห็นแปลงปลูกแตงกวา ถั่วฝักยาว บวบเหลี่ยมลูกเขียวยาว และผักต่างๆ ในแปลงปลูกเขียวขจีบริเวณบึงนาด้านติดลำห้วย ทุกหน้าแล้งหลังเก็บเกี่ยวรวงข้าว พ่อจะปลูกผักต่างๆ ในแปลงนา โดยอาศัย

น้ำจากลำห้วยและน้ำในบ่ออีก ๒ บ่อ ที่พ่อจ้างรถแบ็กโฮมาขุดทำเป็นบ่อเลี้ยงปลา

พ่อกลัวน้ำจะแห้งจากบ่อเลี้ยงปลาหลังดึงน้ำจากบ่อมารดผักและต้นไม้ยามหน้าแล้ง ปีต่อมาพ่อจ้างรถขุดมาลอกลำห้วยที่อยู่ในบริเวณที่นาของพ่อให้ลึก และยังขุดที่พักน้ำเป็นแก้มลิงอีก ๒ จุดไว้ใกล้ๆ ลำห้วย ยามน้ำหลากพ่อจะดักน้ำจากนาและลำห้วยให้น้ำไหลลงเก็บไว้ในแก้มลิง พ่อได้แหล่งน้ำไว้รดผักต่างๆ และต้นไม้ที่ปลูกไว้ในฤดูแล้ง โดยไม่ต้องรบกวนน้ำในบ่อเลี้ยงปลา และพ่อยังได้ปลาธรรมชาติในบ่อพักน้ำหรือแก้มลิงไว้ขายปีละหลายสิบกิโลกรัม เพราะปลาช่อน ปลาดุก และปลาหมอที่มาจากน้ำ ครั้นเดือนสิบสองหลังน้ำหลาก ลมหนาวเริ่มส่งสัญญาณ น้ำจะค่อยๆ งวด ปลาธรรมชาติจะไม่ปล่อยตัวปล่อยใจหลงระเหิดกับสายน้ำอีกแล้ว พวกมันจะมองหาที่อยู่ แหล่งน้ำที่เก็บกักน้ำตลอดปีคือถิ่นอยู่ที่ปลาธรรมชาติต้องการ ปลาธรรมชาติมีเท่าไรจะลงมาอยู่อาศัยในแหล่งพักน้ำหรือแก้มลิงที่พ่อลงทุนจ้างรถขุด พ่อเคยบอกจัดสรรว่า “ลมหนาวปลาลง” คือช่วงทำยุๆ ของเดือนสิบสองย่างเข้าเดือนอ้ายของทุกปี

พ่อมหาเพชรของจัดสรรเป็นคนขยัน พ่อได้รับมรดกจากตาเป็นที่นา ๓๐ กว่าไร่ แรกๆ พ่อก็ลงแรงกายทำไปปีละนิดละหน่อย ฤดูทำนาก็ปลูกข้าว ฤดูแล้งปลูกผักต่างๆ ขาย พ่อต้องเหน็ดเหนื่อยเพราะแม่แทบจะไม่ลงนามาช่วยพ่อ แม่เป็นสาวหางเครื่องหมอลำซึ่งพ่อบอกว่า แม่สวยเกินไปที่จะลงทำไร่ทำนาปลูกผักอย่างพ่อ งานบ้าน และเลี้ยงลูกจึงเป็นหน้าที่ของแม่

พ่อบอกอย่างเอาใจแม่ว่า งานในบ้านและเลี้ยงลูกก็เป็นการหนักหนาของแม่แล้ว ต่อมาพ่อทำเรื่องกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ หรือที่เรียกย่อๆ ว่า ธ.ก.ส. พ่อจ้างรถขุดบ่อ

ปรับดิน ซ้อมเครื่องมืออ่อนแรง แม่แตรดน้ำผัก รดน้ำต้นไม้พอก็ใช้เครื่องยนต์ ระบบฉีดพ่นน้ำที่สามารถเปิด-ปิดได้เมื่อต้องการ พ่อจึงทำงานอยู่ที่นา ขณะแม่อยู่บ้าน และลูกทั้งสองไปโรงเรียน

รายได้จากการเกษตรของพ่อ นอกจากจะได้จับจ่ายใช้สอยเลี้ยงครอบครัว พ่อยังได้ทยอยส่งหนี้ ธ.ก.ส. ทุกปีโดยไม่เดือดร้อนนัก ตอนยายแดดอ่อนจะมีพ่อค้าแม่ค้ามารับซื้อปลา ซ้อมผักและผลไม้ตามฤดูกาลไปขาย โดยที่พ่อไม่ต้องลำบากเอาผลผลิตจากนาไปขายเอง พ่อบอกว่า ถ้าแม่รู้จักซื้อรู้จักขายบ้าง รายได้จากไร่นาจะทำให้มีรายรับมากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ถึงอย่างไรพ่อก็ไม่เคยเกี่ยงแม่ แ่่งงานในบ้านก็หนักหนาสาหัสแล้ว พ่อพอใจที่แม่มีลูก เลี้ยงลูกน่ารักๆ ให้พ่อถึงสองคน เท่านั้นพ่อก็พอใจแล้ว งานในนาไร่หนักแค่ไหนพ่อทำได้กลับบ้านตอนเย็นเห็นลูกๆ และแม่บ้านรอคอยรับด้วยรอยยิ้มมีใจของคนเป็นเมีย แค่นี้พ่อก็สุขมากล้นหัวใจแล้ว

ฉัตรไม่ค่อยพอใจกับเพลงที่แม่เลือกให้พี่อ้อมเพื่อไปแข่งขันในรอบเพลงเร็วนัก แต่ฝึกซ้อมอยู่ที่บ้าน ใ้ไ้โหน่งกับพรรคพวกของมันยังมาแอบดูเก็บเอาไปพูดล้อเล่น ถึงเขากับพี่สาวจะมีเรื่องตอแยเข้าแห่จนถึงขั้นทะเลาะกันบ้างก็เป็นเรื่องของพี่น้อง แต่ฉัตรไม่ชอบใจและจะรับไม่ได้แน่นอน หากมีใครเก็บเอาเรื่องพี่สาวมาล้อเล่นกับเขา เขาจะต้องพูดเรื่องนี้กับพ่อ เพื่อให้พ่อยับยั้งเรื่องเพลงประกวดของพี่อ้อม ฉัตรคิดว่าพ่อจะต้องรับฟังเขาแน่นอน

ฉัตรพาแก้วเดินตามคันคูบ่อเลี้ยงปลาของพ่อ

“ไอ้โฮ! ปลาในบ่อเยอะจังเลยฉัตร” แก้วร้องขึ้นพลางมองดูฝูงปลานิลที่ว่ายอยู่ในบ่อ บ้างว่ายขึ้นมาสูบเหยื่อ บ้างขึ้นมาสูบอากาศหายใจบนผิวน้ำ น้ำในบ่อค่อนข้างใสมองเห็นตัวปลาแหวกว่ายไปมา ขณะเดียวกันปลาช่อน ปลาตุ๊กที่บ่อแก้มลิงขึ้นมาตีแปลงกินแมลงบน

ผิวน้ำเสียงดังโครมครามตลอดเวลา

แก๊วที่นานๆ จะมาเที่ยวหาของพ่อฉัตรอดตื่นตาตื่นใจกับเสียงตีแปลงของปลาในบ่อมิได้

“ปลาในบ่อนั้นท่าจะตัวโตนะฉัตร เสียงตีน้ำดังโครมครามไม่ขาดระยะ”

“บ่อนั้นเป็นปลาจากธรรมชาติ พวกปลาช่อน ปลาตุ๊กตัวโตๆ ทั้งนั้น ไปหาพ่อก่อนเถอะ พ่อคอยอยู่ที่กระท่อม”

ฉัตรชวนพลางเดินนำหน้าผ่านแปลงปลูกลงแดงกว่าที่มีกิ่งไม้ปักทำรั้วให้แดงกว่าเลื้อยต้นขึ้นเกี่ยวเกาะ ตรงปลายยอดมีดอกสีเหลืองแย้มบาน ปล่อยให้ฝูงผึ้งบินไซร้ชอนหาน้ำหวาน ทั้งเสียงปิกน้ำเงินใสของแมลงกู่ดังหู้หู้ให้ได้ยินตลอดเวลา พวกนกปรอด นกกระเจี๊ยบ ปีกสีฟ้ากระโดดคหย้อยๆ เมียงมองจับตัวหนอนกิน ต่างบินพรูออกจากร้านเถาแดงกว่าที่มีผลสีเขียวอ่อนห้อยย้อยตามข้อลำของต้นแดงกว่าติดผลดกแทบทุกข้อปล้องของลำต้น

ฉัตรเก็บแดงกว่าส่งให้แก้วพลางว่า

“กินแดงกว่าสดๆ สีแก้ว หวาน กรอบชื่นใจ”

แก้วรับมาถือไว้เต็มสองมือ “พอๆ เต็มมือแล้ว กินเลยไม่ต้องล้างก่อนหรือ” ตอนทำยคนเป็นเพื่อนถามพลางทำหน้าเหลอชวนซ้ำ

“เทคนิคกินแดงกว่าให้หวานกรอบ เก็บแล้วกินเลย ระวังรสชาติไม่มีสารตกค้าง เพราะพ่อใช้สารขมจากใบสะเดาหมักฉีดพ่นกำจัดแมลงศัตรูพืช พ่อรดน้ำเข้า-เย็น ลูกแดงกว่าจึงเขียวใสงาม รับประทานได้เลย”

พูดจบฉัตรก็ยกแดงกว่าผลเหมาะๆ ที่เพิ่งเด็ดออกจากเครือเถากัดเคี้ยวกร้วมๆ ทำหน้าใสประดับรอยยิ้มอวดฟันขาวราวกับเม็ดข้าวโพดบนฝัก บ่งบอกสุขภาพปากและฟันดี เพราะครูที่โรงเรียนมี

กฎระเบียบให้แปรงฟันหลังอาหารเที่ยงทุกวัน แอ้มมีเพลงประกอบ

“แปรงฟัน...แปรงฟัน...แปรงฟัน

แปรงทุกวัน ฟันขาวสะอาด

ทุกเช้า ก่อนนอน และหลังอาหาร

เราต้อง...แปรงฟัน

แปรงขึ้น...แปรงลง แล้วแปรงบิดซ้าย-ขวา

เพื่อฟันทนสะอาดสวยเอ๋ย...”

แก้วกัดแต่งกว่าเต็มคำ อมยิ้มแก้มตุ่ย แล้วจึงเคี้ยวกร้วมๆ เหมือนเพื่อนรัก

“หวาน...กรอบ...อร่อย!” แก้วพูดทั้งที่ได้ยิวแต่งกว่าเต็มปาก

“มีส่วนดอกดาวเรืองอยู่หลังบ้านด้วย” แก้วมองไปทางหลังกระท่อมที่ปลูกสภาพแน่นหนาเหมือนกับบ้านหลังหนึ่ง มีประตูหน้าต่าง มีระเบียงหน้าห้องนอน ห้องครัว หลังใหญ่เกินกว่าจะเรียกกระท่อม

“เอ็งเรียกบ้านหรือ นี่กระท่อมนาพ่อ บางคืนพ่อก็ค้างที่นี่” จัตรบอก

“มันหลังใหญ่โตแข็งแรงมุงสังกะสี ไม่เหมือนกระท่อมนาทั่วไป ควรจะเรียกบ้านมากกว่า” แก้วให้เหตุผล “อามหายังไม่ออกมาจากหมู่บ้านหรือ”

พ่อแม่ของแก้วบอกให้เรียกพ่อของจัตรว่า “อามหา” เพราะอายุอ่อนกว่าพ่อของเขาหลายปี

ลุงไว พ่อของแก้วอายุหกสิบกว่าๆ ขณะ มหาเพชร พ่อของจัตรอายุสี่สิบต้นๆ เท่านั้น

จัตรกวาดตามองหาพ่อตามแนวสวนผักที่ปลูกเป็นแถว จัดหมวดหมู่ ทำแปลงปลูกอย่างเป็นระเบียบ แต่งกว่า ถั่วฝักยาว บวบ

พี่ซัดักพวกทำร้านให้เถาเกี่ยวเกาะก็อยู่คนละฟากของกระท่อม ทาง
ด้านหลังเป็นสวนดาวเรือง ดอกสีเหลืองทองอร่ามงามตา พ่อปลูกไว้
ตัดดอกขายให้แม่ค้าขายพวกมาลัย

ฉัตรมองเห็นพ่อก้มๆ เงยๆ อยู่ที่แปลงปลูกถั่วฝักยาว จึงชี้มือ
บอกแก้วพร้อมส่งเสียงเรียก

“โนนไน...พ่ออยู่นั้น! พ่อ! พ่อ!” ฉัตรส่งเสียงเรียก

มหาเพชรสวมหมวกใบตาลสาน หันมาทางเสียงเรียกพลาง
ขวานรับลูกชาย

“ฉัตร พ่ออยู่ที่นี่ กำลังเก็บถั่วฝักยาว”

ฉัตรกับแก้ววิ่งเข้าไปหา พ่อใช้กรรไกรหนีบกิ่งไม้เก็บถั่วฝักยาว
แทนการเด็ดด้วยมือ

“พากันมาyingงนี่” มหาเพชรถามพลางระบายยิ้มเต็มหน้าให้
เด็กทั้งสอง ขณะมือที่จับค้ำกรรไกรหนีบขั้วฝักถั่ว อีกมือจับพอเต็ม
กำก็วางใส่ตะกร้าใบใหญ่ๆ ที่อยู่ข้างๆ

“ผมกับแก้วออกจากหมู่บ้านมาเก็บฝักบัว รู้สึกหิวข้าวเลยชวน
แก้วแวะมาหาพ่อนี้แหละ” ฉัตรบอก

“หิวข้าวหรือ พาแก้วขึ้นไปกินในครัวนะ พ่อต้มยำปลาชนิด
ร้อนๆ กินอ้มแล้วพอก็ดินมาเก็บถั่วฝักยาวนี้แหละ แม่ค้าโทร. สั่งว่า
จะมาเอาตอนบ่ายสี่โมง พ่อเลยมาเก็บไว้คอย”

“แม่ค้านะ น้ำสีแพรหรือพ่อ” ฉัตรถามพลางจ้องตาคนเป็นพ่อ
แบบยั่วเล่น

ตอนแรกมหาเพชรคิดว่า ลูกชายมาตามคำสั่งแม่ให้มาคอย
จับตาดู หรือจะเรียกว่ามาจับผิด เพราะสีแพร แม่ค้าที่มาจับซื้อผัก
ขาประจำเป็นมายสาววัยเดียวกับแม่ของฉัตร ที่จริงมายสีแพรก็เป็น
เพื่อนของแม่ เคยเป็นหางเครื่องอยู่ในวงลำซิ่งคณะเดียวกัน หลัง

แต่งงานสี่แพรกก็เลิกอาชีพทางเครื่องเช่นเดียวกับเอียงแม่ของฉัตร แต่สี่แพรกโชคร้ายที่สามมีเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตับ เหลือเพียงลูกสาวคนเดียวชื่อ เตือนเต็ม สี่แพรกขายผักหาเงินเลี้ยงดูและส่งเสียลูกสาวในวัย ๑๕ ให้ได้เรียน ซึ่งเดือนเต็มนั้นเรียนชั้นเดียวกับอ้อ นำพรนั่นเอง

“ไซ้ลูก” มหาเพชรรับคำและถามกลับมาว่า “นี่ฉัตรมาทำหน้าที่นักสืบของแม่เช่นเคยละสิ”

ฉัตรหัวเราะก่อนบอกพ่อว่า “ที่จริงวันนี้แม่ไม่ได้บอก แม่มีแต่ข้อผิดพลาด เต็ม จนลืมเรียกหา หรือจะเรียกหาก็ไม่รู้ ผมกับแก้วออกมาทุ่งนาเสียก่อน”

“พาแก้วขึ้นไปกินข้าวก่อน แล้วค่อยมาช่วยพ่อเก็บถั่วฝักยาว”

“ครับ แก้วไปกินข้าวเถอะ” ฉัตรชวนพลางเดินนำหน้าเพื่อน

“อยากให้พ่อทำอย่างนี้นี่บ้าง” แก้วพูดขึ้นลอยๆ เมื่อกวาดตามองรอบๆ กระท่อมปลายนาของพ่อฉัตร

“พ่อเป็นคนคิดทำอะไรไม่ค่อยเหมือนคนอื่น” ฉัตรพูดถึงพ่อของตนขณะก้าวนำขึ้นบันได

“คิดอย่างนี้ดีแล้ว นี่เรานาสวนผสมแบบที่เราเรียนในห้องเรียนนี่นา”

แก้วอ้างถึงสิ่งที่ครูอธิบาย และเคยอ่านเรื่อง สวนส้มของลุงบุญ ในหนังสือเรียนภาษาไทย ชุด พื้นฐานภาษา ของชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ หนังสือชุดนี้เป็นหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช ๒๕๓๓) ที่มีอยู่ในห้องสมุดโรงเรียน แก้วชอบหนังสือเรียนภาษาไทยชุดนี้มาก เพราะเนื้อหาบทเรียนน่าสนใจ มีความรู้ด้านการใช้หลักภาษาทำยบทเรียนชัดเจน

“หนังสือเรียนภาษาไทยชุดนี้อ่านสนุกนะ อย่างเรื่อง ฝั่งน้อยชมดง ก็ดีมาก ภาพสี่สีสวยงามทั้งเล่ม” ฉัตรพูดเสริม

ทั้งสองนั่งกินอาหารและพูดถึงหนังสือเรียนที่ชอบ เพราะต่างเป็นหนอนหนังสือทั้งคู่

“ฝีมือต้มยำปลาฉลามของพ่อเป็นไง”

ฉัตรจ้องหน้าถาม เมื่อเห็นแก้วชดน้ำต้มยำปลาฉลามอุ่นๆ ที่ยกลงจากเตาถ่านไฟอ่อนๆ

“อร่อย...น้ำต้มยำกลมกล่อม พ่อเจ๋งนี่ฝีมือทำกับข้าวก็อร่อย”

“เชื้อใหม่ พ่อทำกับข้าวอร่อยกว่าแม่ กับข้าวบางอย่างแม่ทำไม่เป็น” ฉัตรพูดถึงพ่ออย่างภูมิใจ

“พ่อบอกว่าพ่อเป็นลูกกำพร้า หลวงปู่เก็บไปเลี้ยงที่วัดตั้งแต่วัยห้าหกขวบ สอนให้พ่อเป็นคนไม่ขมขื่นอหิว พ่อว่าการอ่านหนังสือสอนให้พ่อช่วยตัวเองได้ คนที่อ่านหนังสือมีความคิดก้าวหน้า พ่อปลุกฝังเรื่องการอ่านเสมอ”

หลังอาหารกลางวันตอนเกือบบ่ายสองโมง ฉัตรกับแก้วลงจากบ้านมาช่วยพ่อเก็บถั่วฝักยาวใส่ตะกร้าไว้คอยแม่ค้ามารับซื้อ พ่อแนะนำวิธีเลือกเก็บฝักถั่วที่ตลาดต้องการ ควรเป็นฝักถั่วที่ไม่อ่อนหรือแก่เกินไป เนื้ออวบแน่น ฝักยาว บีบไม่น่วมมือ นั่นคือฝักถั่วที่ได้ขนาดเก็บส่งขาย

“พ่อ...ซื้อควายให้ผมเลี้ยงสักตัวได้ไหม”

ฉัตรถามขณะยืนเก็บถั่วฝักยาวอยู่ข้างๆ พ่อ แก้วก็ช่วยเก็บเด็กทั้งสองเรียนรู้การเก็บถั่วฝักยาวจากคำแนะนำของพ่อ

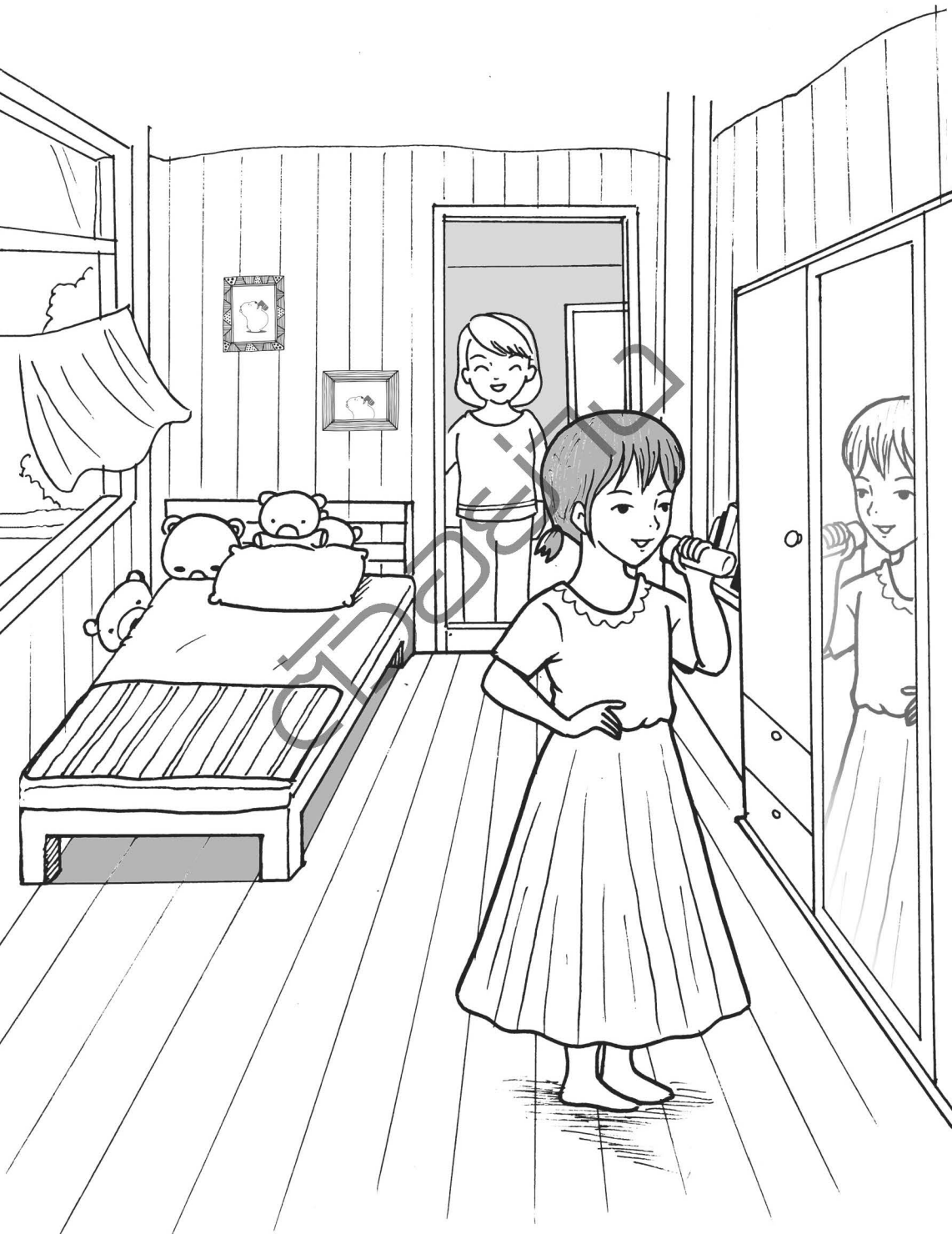
“พ่อก็คิดอยากมีควายสักตัวสองตัวเหมือนกัน แต่ตอนนี้พ่อไม่มีเงิน เงินที่ขายผักขายปลาได้ก็เอาไปใช้ทางอื่นที่จำเป็นเหมือนกัน” มหาเพชรพูดพลางก้มเอาฝักถั่วเต็มกำใส่ลงในตะกร้าใบใหญ่ที่วางอยู่ข้างๆ

“ในนาเรายังมีที่ว่าง หญ้าขึ้นงอกงาม น่าจะมีวัวควายเลี้ยงไว้ให้กินหญ้า” คนเป็นพ่อพูดต่อ

“อามหา ทำไมสมัยนี้ชาวบ้านไม่อยากเลี้ยงวัวเลี้ยงควายครับ”

แก้วถามเมื่อเดินเอาถั่วเต็มกำมาใส่ตะกร้า เขาเรียกมหาเพชรพ่อของฉัตรว่า อามหา ตามที่พ่อแม่ของเขาพาเรียก ฉัตรก็วางกำถั่วฝักยาวที่เก็บได้ลงตะกร้า คอยฟังคนเป็นพ่อจะตอบแก้ว

มหาเพชร หนุมใหญ่ผู้แก่วัดแก้วว่าหันมายิ้มบางๆ สบตาเด็กๆ พลางตอบว่า

“อาว่า...ก็มีหลายสาเหตุนะที่ชาวบ้านเราไม่เลี้ยงวัวควายไว้ใช้งานเหมือนสมัยที่อาเป็นเด็ก สมัยนั้นทุกบ้านต้องเลี้ยงควายไว้สำหรับไถนา บางบ้านก็มีทั้งวัวและควาย ต่อมาก็พากันขายหมด จนท้องนาไม่เหลือวัวควายเดินกินหญ้า อาว่าเป็นเพราะความเจริญทางเทคโนโลยี ความเจริญของบ้านเมือง ชาวบ้านหรือชาวนารู้จักใช้รถไถนา หลังจากขายวัวควายของตนก็ซื้อรถไถนามาใช้แทนควาย เสรีจางานจากนาแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเลี้ยงดู ซึ่งเดี๋ยวนี้หาที่เลี้ยงลำบากขึ้นเพราะที่ไรที่ตอนป่าโคกที่เคยเลี้ยงก็กลายเป็นที่อยู่อาศัยหรือที่ทำกินไปหมด นี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่ง”

ตอนท้ายมหาเพชรกล่าวเหมือนสรุป ก่อนจะเอาถั่วฝักยาวที่เก็บได้เต็มกำใส่ลงตะกร้า

“รถไถนาแบบเดินตามก็เหลือน้อยแล้ว” มหาเพชรพูดต่อ

“ชาวนาหันไปใช้รถไถแบบนั่งขับ แม้จะไม่มีรถไถเป็นของตนเองก็มีนายทุนที่มีรถไถนา รถดำน และรถเกี่ยวข้าวไว้ให้ชาวนาจ้างไปช่วยแรง รถช่วยงานเหล่านี้ราคาคั่นละเป็นล้าน จึงมีนายทุนจัดหาเครื่องยนต์เหล่านี้ไว้ให้ชาวนาจ้างไปช่วยงานในนา เครื่องยนต์กลไกทำให้ชาวนาทำงานได้เร็ว แต่การลงทุนสูง” มหาเพชรอธิบายให้เด็กทั้งสองฟัง

“ดูอย่างนาของเรา มีบ่อเลี้ยงปลา ที่เก็บน้ำแก้มลิง ชุดลอกลำห้วยเก็บกักน้ำ ปรับสภาพพื้นนาให้เหมาะแก่การเพาะปลูก เหล่านี้ล้วนเกิดจากเครื่องยนต์กลไก ถ้าจะอาศัยแต่แรงกายตัวเอง พอกก็ทำไม่ได้ขนาดนี้ ไม่เหมือนสมัยก่อน ทำได้น้อยพอเลี้ยงตัวเองครอบครัว ก็พออยู่พอกินไม่เดือดร้อน ชาวนาสมัยก่อนไม่มีหนี้สินมากมายเหมือนชาวนาสมัยนี้ ยุคนี้พ่อว่าชาวนาหลงตัวหลงตนไปกับเทคโนโลยี ใช้จ่ายเกินตัวเกินฐานะตนเอง พอมีไฟฟ้าใช้ก็อยากมี

เครื่องใช้ไฟฟ้า พัดลม ตู้เย็น มีทีวีไว้ดูละคร บางบ้านพัดลมไม่เอาแล้ว ต้องติดเครื่องปรับอากาศภายในบ้าน มีโทรศัพท์บ้านยังไม่เพียงพอ ต้องมีมือถือเป็นของใครของมัน ทุกบ้านต้องมีรถยนต์ อย่างซีเห่ก็เป็นรถพิกอัพ แข่งขันกันด้านวัตถุ ไม่มีเงินสต็อกก็ซื้อระบบเงินผ่อน ซึ่งเป็นการขายที่นายทุนชอบมาก เพราะขายได้ราคาก็กำไรสูง จากการคิดดอกเบี้ยแพงๆ เหล่านี้ล้วนทำให้ชาวบ้านมีหนี้สินล้นพ้นตัว เพราะต่างต้องการมีวัตถุแข่งขันกัน” มหาเพชรระบายลมหายใจยาว ขณะมือก็เก็บถั่วฝักยาวไปด้วย ตอนท้ายเอ่ยเป็นเชิงถามว่า

“ฉัตรกับแก้วมีมือถือใช้หรือยังละ” เป็นการแก้งถามไปอย่างนั้นเอง เพราะอย่างไรมหาเพชรก็ต้องรู้ว่า ลูกชายของตนมีสิ่งอำนวยความสะดวกนี้หรือไม่

“ยังครับ” เด็กทั้งสองตอบเกือบพร้อมกัน แล้วผู้เป็นพ่อยังแก้งถามต่อมาว่า

“แล้วฉัตรกับแก้วไม่คิดอยากมีมือถือใช้นั่งหรือ”

คนเป็นลูกชายกับเพื่อนวัยเดียวกันตอบเกือบเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ก็...อยากมีเหมือนกันครับ เห็นเพื่อนที่โรงเรียนเขามีไว้โทรคุยกัน แต่พ่อแม่ไม่มีเงินจะซื้อให้ก็เลยคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีครับ”

“พากันคิดได้อย่างนี้ดีแล้วลูก โอกาสหน้ามีเงินพ่อจะซื้อให้ เพราะตอนนี้มือถือราคาถูกลงบ้างแล้ว” ชายวัยกลางคนสบตากับลูกชายและลูกชายของเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียง ปรกาศความรักความเมตตาปรากฏในแววตา ก่อนเอ่ยต่อมาว่า

“เครื่องใช้เหล่านี้มีประโยชน์ แต่ก็แฝงโทษให้กับผู้ใช้เหมือนกัน สำหรับไว้โทร. ติดต่อสื่อสารยามมีธุระปะปังก็สะดวกสบายรวดเร็วทันใจ ถ้าโทร. คุยไม่บันยะบันยังอย่างไร้สาระก็ทำให้เสียเวลา

เสียเงินทอง มือถืออาจเป็นเครื่องมือให้วัยรุ่นเยาวชนหลงเข้าไปในทางผิดๆ ยั่วยุทางเพศหรืออาจนำภัยมาสู่ตัวเองได้ เทคโนโลยีเหล่านี้มีทั้งประโยชน์และโทษสำหรับผู้ใช้นั้น เราควรใช้อย่างมีสติ ไม่ประมาท”

มหาวิทยาลัยกลางคนระบายนครหายใจยาวอีกครั้ง ลูกชายได้โอกาสจึงเอ่ยขึ้นว่า

“นักเรียนหญิง ม. ๓ รุ่นพี่พวกผมคนหนึ่ง ถูกผู้ชายที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต โทรม หนักให้ออกไปพบ จนถูกพาไปข่มขืนในรีสอร์ตครบพอ” ฉัตรพูด

“ใช่ครับอา เรื่องเกิดตอนใกล้จะปีใหม่ที่ผ่านมานี้เอง ออกเป็นข่าวทางทีวีและหนังสือพิมพ์ด้วยครับ” แก้วช่วยยืนยัน

“นั่นแหละลูก เรื่องการใช้คอมพิวเตอร์และมือถือของวัยรุ่น ถ้าใช้อย่างขาดสติอาจนำภัยมาสู่ตนเองได้ เพราะพวกมิจฉาชีพจะใช้เครื่องมือเหล่านี้ก่อกรรมทำเข็ญกับผู้อื่น แม้แต่เรื่องทรัพย์สินก็ถูกลอกต้มตุ๋นกันได้ทางอินเทอร์เน็ตและมือถือ”

ขณะนั้นเสียงโทรศัพท์ของมหาเพชรดังติดต่อกันหลายครั้ง เขาชะงักมือเหลือบมองตะกร้าใบใหญ่ที่ใส่ถั่วงอกยาว ก่อนจะล้วงมือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง กดปุ่มรับสายแล้วยกขึ้นแนบหู

“พี่มหา...ผักที่สั่งไว้เตรียมเก็บหรือยัง” เสียงแม่คำมายี่แปดถามมาตามสาย

“ถั่วงอกยาวเก็บแล้ว ยังเหลือตัดเก็บผักกาดขาวปลีกับผักบุ้ง” มหาเพชรตอบคนในสาย

“พี่มหาตัดไว้คอยนะ จะให้เดือนสิบขาล้างออกไปเอา” เสียงปลายสายกำชับมา

“จ๊ะๆ ออกมาเอาได้เลยจะเก็บไว้คอย จะให้ล้างน้ำหรือเปล่า”

ปลายสายชะงักไป ครู่หนึ่งจึงมีเสียงตอบมาว่า
“ยังไม่ต้องล้างน้ำก็ได้ กลัวผักจะดูซ้ำ ขายเป็นได้ราคา และผัก
จะเน่าเร็วด้วย”

“เอาตามที่ตั้งไว้ใช่ไหม” มหาเพชรถามให้แน่ใจอีกครั้ง

“จ๊ะ” เสียงปลายสายรับคำสั้นๆ

“เออ ออกมาเอาเลยจะเก็บไว้คอย” คนรับสายบอกแล้วกด
ปุ่มวางสาย

“พอก่อนลูก ถั่วฝักยาวเก็บเท่านี้พอ ช่วยกันหิ้วตะกร้าไปไว้ที่
ลานหน้ากระท่อมนะ แล้วเอาตะกร้าอีกสองใบไปใส่ผักกาดกับผักนึ่ง
พอจะไปตัดผักคอย”

“ครับ” เด็กทั้งสองรับคำพร้อมกัน แล้วช่วยกันหิ้วหิ้วตะกร้าใส่
ถั่วฝักยาวออกไปทันที

เรือนใต้ถุนสูงขนาด ๒ ห้องนอน มีบันได ๕ ชั้น ขึ้นจาก
ชานเรือนสู่ห้องครัวซึ่งต่างระดับจากระดับเบียงอย่างบ้านในชนบททั่วไป
แม้จะอยู่ในเขตเทศบาล แต่ก็อยู่รอบนอก ห่างจากเขตชุมชนเกือบ
๒ กิโลเมตร การติดต่อถึงกัน มีถนน ไฟฟ้า การประปาสะดวกสบาย
กว่าตอนที่ยังไม่ขยายเขตเทศบาล ชาวบ้านได้รับความสะดวกกว่า
แต่ก่อนมากทีเดียว

สี่แพรเดินออกจากครัวหลังจากเสียบหม้อหุงข้าวไฟฟ้าสำหรับ
สองแม่ลูก สามสี่เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งเมื่อสองปีก่อน สี่แพรจึงอยู่กับ
ลูกสาววัย ๑๕ ปีที่กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียน
มัธยมประจำอำเภอ นางยึดอาชีพขายผักสดในตลาดเทศบาล
หาเลี้ยงลูกสาวคนเดียวของนาง เดือนเต็มเป็นเด็กจ่านอนสอนง่าย
ตั้งอกตั้งใจเล่าเรียน ผลการเรียนจึงอยู่ในเกณฑ์ดีตลอดมา

เดือนเต็มเป็นเด็กสาวหน้าตาสะสวย หุ่นระหง ผิวพรรณดี สู้มเสียงไพเราะ เธออยู่ระหว่างการประกวดแข่งขันร้องเพลงลูกทุ่งในงานบัวใหม่ของอำเภอ เช่นเดียวกับอิว ลูกสาวของมหาเพชรกับนางเอียง เดือนเต็มเป็น ๑ ใน ๔ นักร้องผู้มีสิทธิ์จะคว้ารางวัลชนะเลิศและถ้วยพระราชทานฯ มาครอบครอง ซึ่งคะแนนแข่งขันการร้องเพลงซ้ำของเดือนเต็มเป็นรองอิวเพียงคะแนนเดียวเท่านั้น

นอกจากแม่จะเคยเป็นเพื่อนรัก เคยเป็นทางเครื่องหอมลำซึ่งวงหนุ่มกระโดน-สาวกระแตมาด้วยกันสมัยเป็นสาว แม่จะเคยคุ้นเคยและสนิทสนมกันมาก่อน แต่ความสวยความงามของลูกสาวที่มีพอๆ กัน ทำให้ความสนิทสนมและความเป็นเพื่อนของทั้งสองค่อยๆ ถ่างออกจากกัน โดยเฉพาะนางเอียงผู้เฒ่าจริงเอาจริงกับการแข่งขันครั้งนี้ แถมยังมีข้อขุ่นข้องหมองใจในเรื่องความสนิทสนมกันระหว่างมหาเพชรกับสีแพรมายังสาวยังสวย ซึ่งเอียงเหมาเอาว่าทั้งสองมีใจต่อกัน ทั้งๆ มหาเพชรพยายามปฏิเสธมาตลอด

“โอ้... คิดมากไปได้ สีแพรนะเพื่อนเอียงมิใช่หรือ ที่พบกันบ่อยๆ ก็เพราะเขาต้องมารับผักไปขาย ถ้าเอียงไม่ยอมให้ฉันพบสีแพรบ่อยๆ เอียงก็เขาผักไปขายเองสิ”

“ฉันทำไม่เป็น ปู ปลา ผักที่แก่ทำไว้ปลูกไว้ ลูกสาวผู้ใหญ่บ้าน เกาอย่างฉันชายไม่เป็น”

ขณะพอกับแม่ต่อปากต่อคำกัน ฉัตรชัยลูกชายคนเล็กนั่งอยู่ใกล้พอกทำมือป้องปากยื่นหน้ากระซิบใกล้ๆ หูคนเป็นพอกว่า

“พอกๆ แม่เค้าเดินเป็นแต่ทางเครื่อง ดูรูปที่ติดไว้ข้างฝามีแต่รูปแม่ในชุดทางเครื่องทั้งนั้น แม่เค้าขายผัก ขายปลาให้พอกไม่เป็นหรอก”

นางเอียงเห็นลูกชายคนเล็กยื่นหน้ายื่นตาปะเหลาะพอกพลง

ข้าเลื่องหางตามมาทางตัวเอง จึงร้องเข็ดขึงใส่ลูกชายคนเล็กตั้งๆ ว่า
“แกนิทาอะไรแม่ เจ้าจัตรา!”

นางถลิ่งตาตุ๋นอย่างคาดคั้นเอาผิดกับลูกชาย มหาเพชรกับ
ลูกชายหัวเราะแข่งกันลับบ้าน

“ทั้งพ่อทั้งลูกบอกมานะ นิทาแม่ต่อหน้าต่อตา” นางเอี้ยง
ตะโกน

ลูกชายหัวเราะไม่หุบปาก ขณะคนเป็นสามีตอบว่า

“เจ้าจัตราว่า แม่ล่ะสวย เวลาโกรธก็ยิ่งสวย”

ความเกี้ยวโกรธลูกชายบนใบหน้าคดก็วิ่งวาบจนพอกับ
ลูกชายจับได้ จัตราชัยได้โอกาสเสริมคำพูดของคนเป็นพ่อทันที

“ใช้ครับแม่ ผมกระซิบกับพ่ออยู่ดงนั้นจริงๆ ไม่เชื่อถามพ่อดู
อีกทีก็ได้”

นางเอี้ยงนึกได้พลางบนตีสีหน้าใหม่

“เจ้าจัตรามันซ่าอย่างนั้นจริงหรือ”

มหาเพชรไม่ทันตอบคำ จัตราชัยยกมือซ้ายใช้หัวแม่มือกด
ปลายนิ้วก็ยกลง ชูสามนิ้วที่เหลือพลางว่า

“ด้วยเกียรติลูกเสือสามัญ รับรองพูดความจริงครับแม่”

“เออ...ถ้าพูดอย่างนั้นก็แล้วไป”

คนเป็นแม่หันหลังขวับเดินหายเข้าครัวไป มหาเพชรกับลูกชาย
หันหน้าสบตาอีกคิ้วให้กัน พร้อมยกมือขวาปะทะฝ่ามือกันเสียงดัง
บ๊ึบๆ สามครั้ง เหมือนนักร้องก็พากันกำลังใจแก่กันก่อนลงแข่งขัน

เดือนเต็ม กำลังยืนซ้อมเพลงอยู่หน้ากระจกตู้เสื้อผ้าใน
ห้องนอนของตน เด็กสาวกำลังซ้อมร้องและซ้อมเต้นประกอบเพลง
สาวอีสานรอรัก ซึ่งเป็นเพลงที่เคยโด่งดังเมื่ออดีต เพลงนี้เดือนเต็ม

เลือกมาร้องเป็นเพลงเร็วที่จะขึ้นเวทีแข่งขันคืนพรุ่งนี้

คนเป็นมารดาเยียมหน้าผ่านประตูมองเข้าไป เห็นลูกสาวกำลังซ้อมร้องและเต้นจากเครื่องเล่นเทปเก่าๆ ที่ซื้อไว้ฟังเพลงตอนลงทำงานทั้งฤดูดำนาและเก็บเกี่ยว คำสิงห์สามมีของสี่แพรเป็นนักร้องกองเชียร์ร่าร้าง เขาร้องเพลงเพราะ ไม่ว่าจะดำนาหรือกำลังเกี่ยวข้าวเขาจะเปิดเทปฟังเพลง เพื่อฟังทำนองและจดจำเนื้อเพลงเอาไว้ร้องเพลงเชียร์ร่าร้าง วิทย์เทปเครื่องเก่าแก่อยังเหลืออยู่ให้เห็นต่างหน้าขณะเจ้าของจากไปสู่ปรโลกแล้ว

น้องเป็นสาวขอมแก่น

ยังบเคยมี่แฟน

บ้านอยู่แดนอีสาน

น้องเป็นสาววัยอ่อน

เสียงเทปเพลงเก่าๆ ที่ถูกใช้จนเส้นเทปยืดยาน ท่องทำนองเพลงบางช่วงแทบพรวดและบ้างขาดหายกระท่อนกระแท่น เพราะใช้งานมานานเหลือเกิน ทั้งเครื่องเล่นเทปและเทปเพลงม้วนนั้นมันเก่าคร่ำคร่าพอๆ กัน สี่แพรฟังแล้วก็อดเวทนาลูกสาวไม่ได้ แต่นางก็ช่วยลูกสาวมากไปกว่านี้ไม่ได้เพราะฐานะความเป็นอยู่ บ้านที่ขาดผู้นำครอบครัว มีเพียงนางที่เป็นทั้งแม่และพ่อต่อเติมความรักความอบอุ่นให้ลูกสาวคนเดียว

“เดือน...พักซ้อมก่อนได้ไหมลูก แม่อยากจะให้ช่วยงานสักหน่อย” สี่แพรยังยืนอยู่ที่หน้าประตูห้องนอนลูกสาว

“ได้จ้ะแม่” เดือนเต็มหันมาสบตาแม่พลางบอก แล้วย่อตัวนั่งลงปิดเครื่องเล่นเทป

“แม่มีอะไรจะให้เดือนช่วยก็บอกมาเถอะ อยู่ว่างๆ เดือนเลยฟังเนื้อเพลงทบทวนและซ้อมเดินบ้าง เกิดขึ้นเวทีแล้วจำเนื้อเพลง

“ไม่ได้ละแยะเลย” เด็กสาวบอกยิ้มๆ ในหน้า

“แม่ว่าจะให้เดือนสิบชาเล้งไปรับถั่วฝักยาวกับผักให้แม่หน่อย
แม่โทร สั่งพ่อมหาเพชรไว้แล้วละ”

สี่แพรให้ลูกสาวเรียกมหาเพชรว่า พ่อมหา เรียกเอียงว่า แม่
เอียง ตามความคุ้นเคยสนิทสนมกัน แต่เอียงให้ลูกทั้งสองคนของตน
เรียกสี่แพรว่า น้ำ หรือน้ำสี่แพร ตามวัยของสี่แพรที่อ่อนกว่าเอียง ๑
ปี กับอีก ๒-๓ เดือน

“แม่จะทำขนมเทียน มีลูกค้าสั่ง ๓๐ อัน นี่ก็เตรียมแป้ง เตรียม
ไส้ขนมพร้อมแล้ว คีนนี่จะได้หนึ่ง พงุ่นี่เข้าไปขายผักจะได้เอาขนมไป
ให้เขาพร้อมกัน”

“จ๊ะ แม่ทำเถอะ เดือนจะไปเอาผักให้”

เดือนเต็มบอกรวดาพลางก็มลงเก็บของเข้าที่เข้าทาง ก่อน
สี่แพรจะผละออกจากกรอบประตู เพิ่งนึกขึ้นได้ร้องถามลูกสาวไปว่า

“เดือนได้ดูการฝึกซ้อมของอิวหรือเปล่า แม่ได้ยินป้าทองบ้าน
ข้างๆ กันว่า แม่ได้ไปออกเครื่องเล่นคาราโอเกะ ทั้งแผ่น ทั้งลำโพง
ระบบเสียงรอบทิศทาง มาให้ลูกสาวซ้อมร้องซ้อมเต้นเพื่อชัยชนะ
คืนวันพงุ่นี่เลยนะ”

“เดือนไม่ได้ไปดูอิวฝึกซ้อมหรือแม่ ยังไงแม่เอียงก็ต้องมันใจ
จึงยอมลงทุนขนาดนั้น อิวเองก็มีโอกาสชนะ คะแนนเพลงซำกันำทั้ง
๔ คน ได้ซ้อมร้องประกอบवादด้วย ที่จริงเดือนไม่อยากแข่งกับอิว
หรือแม่ แต่มันก็ติดมาอย่างนี้ ยังไงก็เป็นเพื่อนกัน เดือนก็อยากให้อิว
ชนะเลิศ”

“เดือนคิดเหมือนแม่ คีนพงุ่นี่เอาแค่รองชนะเลิศรางวัลดี
รางวัลหนึ่งหรือรางวัลชมเชยก็พอ แม่และเดือนยังจะสบายใจกว่า
แม่รู้นิสัยเอียงดี คบกันมาตั้งแต่เด็กจนเป็นสาว จะห่างเหินกันบ้าง

ช่วงแต่งงานมีลูกมีเต้าแล้วนี่ละ” สีแพรพุดก่อนจะเดินเข้าครัวทำงาน
ที่ค้ำงต่อ

แดดยามบ่ายยังแผดจ้าเพราะเป็นแสงแดดต้นฤดูร้อน
ดวงตะวันลอยเหนือยอดไม้

มหาเพชรตัดผักกองๆ ไว้ให้ลูกชายกับเพื่อนชนใส่ตะกร้า จัตร
กับแก้วช่วยกันชนผักที่พ้อตัดจากแปลงใส่ตะกร้า แล้วยกหลบ
แสงแดดจ้าไว้ในร่มมะม่วงแก้วใบดกครึ้มที่ยืนต้นอยู่ห่างจากแปลง
ผักออกมาสัก ๑๐ เมตร

จัตรยกมือป้ายเม็ดเหงื่อที่หน้าผากเมื่อเดินมาขึ้นข้างพ้อ

“พ้อ...บอกให้แม่เปลี่ยนเพลงที่พ้อว่าจะร้องประกวดคืนพรุ่งนี้
ได้ไหม”

เด็กชายถามพลางจ้องหน้าพ้อที่เงยขึ้นมาสบตาพ้อดี

มหาเพชรคนเป็นพ้อหัวเราะหึๆ ในลำคอก่อนจะเอ่ยถามกลับ
ไป ด้วยอยากฟังความรู้สึกของลูกชายว่า “ทำไมจัตรถึงอยากให้แม่
เปลี่ยนเพลงล่ะ เพลงก็ฟังสนุกออก”

พ้อถามลูกชาย ขณะใช้คมมีดตัดดอกผักกาดขาวปลีออกจาก
เหง้าแล้วยกมาวางขอบแปลงผัก

“ผมว่าเพลง อีม...”

เด็กชายครางในลำคอพลางคิดว่าจะใช้คำพูดอย่างไรจึงจะ
เหมาะสม ในที่สุดก็พูดออกมาว่า

“เนื้อเพลงมันยั่วๆ เด่นก็ยั่วๆ ยังไงก็ไม่รู้”

แก้วยืนอยู่ข้างๆ พลอยหัวเราะ ขณะมหาเพชรคนเป็นพ้อเอ่ย
ว่า

“จัตรยังไม่เป็นหนุ่มมั่ง...ถึงไม่ชอบเพลง ไม่ชอบท่าเต้น

ประกอบเพลงนี้”

“ถ้าเป็นคนอื่นร้องเดิน ผมอาจจะอยากดู แต่นี่พี่สาวร้องเดิน ผมเลยไม่ชอบ พ่อไม่รู้ ก่อนจะมาหาพ่อ ผมกับแก้วได้ปะทะกำปั้น กับพวกไอ้โหน่งไอ้บั้งมาแล้วนะ”

“จริงครับอา พวกไอ้โหน่งเอาท่าร้องทำเดินของพี่อีวมาล้อเลียน ผมกับจั๊ตจั๊ดพวกมันจนไอ้โหน่งกับไอ้บั้งนอนคุดผูน พวกมันกำลังจะรวมผมกับจั๊ต พอดีพ่อผมกลับจากไปทอดแหมาเจอเข้าพอดี จึงห้ามทัพไว้ได้” แก้วอธิบาย

“พวกมันต้องเอาไปล้อที่โรงเรียนด้วยแหงๆ” จั๊ตพูดขึ้น

“พ่อก็บอกแม่แล้วว่าพี่อีวก็ไม่อยากร้องเพลงนี้ แต่ก็จำใจทำ เพราะแม่ต้องการอย่างนี้”

มหาเพชรบอกลูกชาย

เดือนเต็มไสรรถซาเล้งเก่าๆ ออกจากใต้ถุนเรือน ร่าง
เพรียวในชุดกางเกงขาสวมส่วน ซึ่งเป็นกางเกงยีนเก่าๆ ถูกตัดขาแค่
หัวเข่า เธอสวมเสื้อยืดสีเหลืองอ่อนมีตัวการ์ตูนรูปหมีที่หน้าอก
เด็กสาววาดขำเรียวขึ้นนั่งคร่อมแล้วถีบรถซาเล้งออกจากบ้านขึ้นเนิน
เตี้ยๆ เธอเซียงตัวโยกซ้ายโยกขวาตามแรงถีบจนพ่นเนิน รถซาเล้ง
แล่นฉิวเพราะถนนเรียบลาดยางมะตอย พันหมู่บ้านออกมาเป็นเรือก
สวนไรร่นาที่จมอยู่กับความเงียบ ด้วยฤดูเก็บเกี่ยวผ่านพ้น ต่อหังข้าว
ที่เหลือร่องรอยจากรถเกี่ยวข้าวเหยียบย่ำเห็นเป็นแนวยาว เดือนเต็ม
ถีบรถซาเล้งขึ้นคูกหนองต้องออกแรงจนตัวโยกอีกครั่ง พอพ้นทางลาด
เอียงซาเล้งก็แล่นฉิวบนถนนคูกหนอง อากาศเหนือผิวน้ำพัดพาไอเย็น
และกลิ่นเกสรบัวหอมอ่อนๆ ชื่นใจ จนสาวน้อยระบายออกมาเป็น
เสียงเพลงที่จะขึ้นเวทีประกวดพรุ่งนี้

น้องเป็นสาวซอนแก่น

ยังบ่เคยมีแฟน

บ้านอยู่แดนอีสาน

น้องเป็นสาววัยอ่อน

ได้แต่เอนตะแคง

ยามเมื่อแสงฝันหวาน

เสียงเพลงลูกทุ่งเจี๊ยบลง เพราะเจ้าตัวต้องบังคับซาเล้งแล่นลง
เนินคูหนอง สู่เส้นทางขรุขระริมฝั่งห้วย มองเห็นดอกจานหรือ
ทองกวาวสีแดงเพลิงบานเต็มต้น แต่ละต้นขึ้นเรียงรายเป็นระยะ ผุ่ง
นกเอี้ยงส่งเสียงร้องดังมาจากแนวพุ่มดอกจาน พวกมันมุ่ดหัวเลาะ
เลียบบอกอยู่กับซอกกลีบดอกหาแมลงกินจนบางดอกร่วงพู่

เดือนเต็มถีบซาเล้งมาตามเส้นทางขรุขระ ครู่หนึ่งก็มองเห็นนา
พ่อมหาเพชร มองเห็นสีเขียวของพีชผักและสีเหลืองของดอกดาวเรือง
กระจ่างตา พุ่มนี้มิใช่วันพระ แม่จึงไม่สั่งดอกดาวเรืองไปไว้ขาย ดอก
ดาวเรืองมัดกับช่อใบเตยเป็นกำๆ จะขายดีในวันพระ พวกแม่บ้านจะ
ซื้อไปบูชาพระบั้งหรือโต๊ะหมู่บูชาที่บ้านเรือนของตน บางคนก็ซื้อ
ไปใส่บาตรพระที่เดินบิณฑบาตผ่านหน้าบ้านตอนเช้าๆ

เสียงมอเตอร์ไซด์ดังไล่หลังมา เดือนเต็มชำเลืองสายตามอง
ด้านหลังขณะทำยังทำหน้าที่ถีบซาเล้งไปเรื่อยๆ เหลืออีกไม่ถึง ๓๐๐
เมตร ก็จะถึงกระท่อมนาพ่อมหาเพชร ครั้นสายตาบ่งบอกว่าเป็นใคร
เด็กสาวก็หันกลับตั้งหน้าตั้งตาถีบซาเล้ง เพราะความขรุขระของ
เส้นทางริมห้วยทำให้ต้องออกแรงมากขึ้น แต่เพียงครู่หนึ่งมอเตอร์ไซด์
ก็แล่นซำๆ มาเทียบด้านข้าง

“เอ็งจะไปไหนเดือน” เสียงถามค่อนข้างห้วน

เดือนเต็มชำเลืองมองคนถามพลางเปิดยิ้มกว้างไปหน้าซุ้ม
เหงื่อ

“เดือนจะไปเอาผักที่แม่สั่งพ่อมหาไว้จ๊ะ แม่เอ๊ยง” น้ำเสียง
แจ่มใสตอบอย่างคั่นเคย

“ทำไมแม่แข็งไม่มาเอาเอง” นางเอี้ยงถามแข่งเสียงมอเตอร์ไซด์

“แม่ทำขนมเทียนเลยไม่ว่าง ให้เดือนมาเอาผักแทนจ๊ะ”

เด็กสาวตอบเท่านั้น นางเอี้ยงก็บิดมอเตอร์ไซด์เลยไป แต่ก็หันกันที่ลานหน้ากระท่อมได้ร่วมมะม่วง เมื่อนางเอี้ยงลงจากรถมอเตอร์ไซด์ยืนคอยอยู่ แต่เดือนเต็มไม่หันลงจากรถซาเล้ง เสียงจักรเรียกหามาจากร่มไม้ใกล้ๆ แผลงปลุกผัก

“พี่เดือนเอาซาเล้งมาจอดตรงนี้สิ จะได้ไม่ต้องยกตะกร้าไปให้หนักแรง”

เด็กสาวปฏิบัติตาม เพราะในรถซาเล้งมีเข่งที่เตรียมมาใส่ผัก ๓-๔ ใบ วางซ้อนกันอยู่ พอเธอจอดซาเล้ง จักรกับแก้วต่างช่วยกันขนผักกาดจากตะกร้าออกมาซั้ง ก่อนจะใส่เข่งใบใหญ่โดยที่เธอยังไม่ทันเอ่ยบอก นางเอี้ยงเป็นฝ่ายเดินเข้ามาหาเด็กๆ ที่ช่วยกันอย่างกุกักจ้อ นางพยายามซ่อนสีหน้าที่รู้สึกผิดหวัง ขณะเสียงจักรคนเป็นลูกชายร้องถามมาว่า

“แม่มาทำไม แดดที่นาร้อนออกจะตาย”

นางเอี้ยงจ้องตาลูกชายเขม็ง ก่อนจะเอ่ยเสียงแหลมว่า “ทำไมแม่จะมานาไม่ได้ซี! จักร”

จักรส่งเสียงหัวเราะขณะยกผักกาดขาวปลีก่อใหญ่ใส่จานตาซั้งให้เดือนจดจำนวนใส่กระดาษ แล้วจึงขนใส่เข่งกอลแล้วกอลเล่า โดยมีแก้วช่วยขนผักบุงเงินที่ซั้งแล้วใส่เข่งอีกใบ

“ผมไม่ได้บอกว่าแม่มานาไม่ได้ เพียงไม่ยอมให้แม่ร้อนแดด”

พอตีมหาเพชรเดินเข้ามาในร่มไม้ เขาถอดหมวกโบกเอาลมเย็นๆ ให้ตัวเองพลางสบตากับคนเป็นเมีย “แดดก็ร้อนอย่างที่จักรบอกจริงๆ แหละ”

“ร้อนนอกร้อนในกัน...เพราะแม่นั้นไม่ได้ออกมาจับผักเอง

ละสิ”

มหาเพชรขยับมาทุดนั่งใกล้ๆ เมียซึ่งนั่งอยู่บนโต๊ะไม้ยาวได้
ร่วมมะม่วงที่ทำไว้นั่งพักผ่อนตอนกลางวันอากาศร้อนๆ เขามองไปทาง
แปลงผักที่ทางสแลนสีเขียวพรางเปลวแดดให้ผักทุกแปลง นอกจาก
แปลงปลูกถั่วฝักยาว แปลงปลูกแตงกวา และดอกดาวเรืองเท่านั้นที่
ไม่ทำที่พรางแสงแดดให้

มหาเพชรจุปากห้ามคนเป็นเมีย ก่อนกล่าวออกมาเบาๆ พอได้
ยินกันสองคน

“จะพูดอะไรระวังปากระวังคอบังลิ เด็กๆ มันโตกันพอจะรู้
ความแล้วนะ”

โต๊ะตั้งที่ทั้งสองนั่งเคียงกันอยู่ได้ร่วมมะม่วงแก้วอีกต้นหนึ่ง ห่าง
จากที่เด็กๆ ช่วยกันทำงานจึงไม่ได้ยิน

“ทำไมจะต้องระวัง!” นางเอียงค้อนปะหลับปะเหลือกใส่สามี
“แกนี่...” มหาเพชรทำใจเย็นยิ้มสู้ “ยิ่งบอกเหมือนยิ่งยุ คิด
เรื่องไม่เป็นเรื่อง” พูดเท่านั้นก็ลุกยืน เดินมาหากลุ่มเด็กๆ ที่ชนผักใส่
แข่งบนชาเล้งเสร็จพอดี

“เดี่ยวไ้รถไปเอาถั่วฝักยาวที่หน้ากระท่อมมะลูก”

มหาเพชรบอกทั้งสามโดยไม่เจาะจงใคร จัตรีเอ่ยกับเดือนเต็ม
ว่า

“พี่เดือนเหลืออีกสองแข่งไว้ใส่ถั่วฝักยาวคงพอดี”

“จ๊ะ” เด็กสาวรับคำสั่งๆ แล้วหันไปทางแก้ว “ไปแก้ว ถีบชาเล้ง
ไปที่หน้ากระท่อม ชั่งถั่วฝักยาวใส่แข่ง”

เดือนเต็มบอกแก้ว ผู้อยากทดลองถีบชาเล้งดูบ้างว่าจะเหมือน
ถีบจักรยานหรือไม่

แม้ชาเล้งจะมีสามล้อ แต่แก้วไม่เคยถีบมาก่อน พอขยับถีบให้

ลือหมุน มันกลับไม่เคยลื่นตรงไปตามที่เด็กชายต้องการ ลือหมุนเฉียดไปด้านข้างจะเหยียบแปลงผักใกล้ๆ จัตรมองตามร่องขึ้นดั่งๆ

“อ้าว! นั่นแกจะปั่นไปไหนแก้ว จอตๆ มันจะเหยียบแปลงผักแล้ว”

แก้วกระโดดลงจากชาเล้ง ในขณะที่จัตรก้าวยาวๆ เข้าหาชาเล้งที่มีเข่งผักวางเรียงกันอยู่ ๓-๔ ใบ ถั่วฝักยาวที่พอกเก็บไว้รอ ๒ ตะกร้าใหญ่ คงซังใส่เข่งเต็ม ๒ ใบพอดี

“จัตร...เอ็งคอยขานบอกจำนวนนะ ข้าจะเป็นคนซึ่งเอง พี่เดือนคอยจตก็แล้วกัน”

แก้วสั่งขณะจัดแจงวางตาชั่ง แล้วเอาถั่วฝักยาวขึ้นชั่ง

“สิบกิโลห้าขีด” จัตรส่งเสียงดั่งๆ เดือนนั่งอยู่บนขอนไม้ที่วางทอดยาวกับพื้น เขียนตัวเลขจากที่จัตรขานบอก

เด็กทั้งสามช่วยกันทำหน้าที่ของตน ขณะนางเอียงนั่งมองเด็กๆ ทำงานสลับกับมองไปทางแปลงผักที่มีสแลนสีเขียววางทอดยาวอยู่เหนือแปลงปลูกผัก เพื่อพรางแสงแดดให้ผักชนิดต่างๆ ได้รับแสงที่ไม่ร้อนจัดเกินไป นางรู้สึกขัดเคืองที่เห็นผู้เป็นสามีกลับไปเดินกุ่มๆ เงยๆ อยู่กับการเปิดสปริงเกอร์ ๕-๖ จุด ให้มันหมุนฉีดน้ำพุ่งใส่แปลงผักอย่างทั่วถึง แล้วจึงเดินย้อนกลับมา นั่งที่โต๊ะไม้ยาวเก่าๆ ที่นางเอียงนั่งอยู่

“นี่แกปล่อยให้เด็กๆ ชั่งผักเอง โดยไม่ดูด้วยเลยหรือ” นางเอียงถาม

“ไม่เป็นไร พวกเขาทำได้อยู่แล้ว” มหาเพชรบอกเสียงเรียบ

“แกเชื่อใจมันได้ยังไง เดือนนะมันลูกแม่ค้า ยังไงก็ต้องอยากให้แม่มันได้กำไรมากๆ”

มหาเพชรปรามคนเป็นเมียด้วยสายตา ก่อนจะเหยยตามมาว่า

“แกก็คิดมากไป เด็กมันมีความซื่อสัตย์คงไม่ทำอย่างแกคิด”

ตอนทำยมหาเพชรรามผู้เป็นเมียว่า

“วันนี้คิดยังไงออกมาทุงนา ไม่ซื้อเพลงให้ลูกสาวหรือ”

“ฉันอยากออกมาดูแก้วว่ามีสาวมาต่อมหรือเปล่า”

เอี้ยงปรายทางตามองสามี ขณะเสียงมหาเพชรเอี้ยงขึ้นอย่าง
ปลงๆ

“โอ้เอี้ยง! แกนี่ไม่คิดเรื่องอื่นให้เป็นมงคลกับฉันเลยนะ”

มหาเพชรพูดไม่ทันจบความ เสียงลูกชายคนเล็กตะโกนบอก
มาว่า

“พ่อ...ซังเสร็จแล้วนะ”

ผู้เป็นพ่อไหวตัวหันไปมองเด็กทั้งสาม ดวงตาวันเลือนต่ำระดับ
ปลายยอดไม้ ลมทุงพัดโชยปะทะใบมะม่วงตั้งเกรียวกราว เสียง
สปริงเกอร์ฉีดพ่นน้ำใส่แปลงผักตั้งเป็นระยะ

“ดีลูก เก่งมาก” มหาเพชรกล่าวชม

เดือนเต็มเดินเข้ามา ยืนแน่นกระดาศจคนจำนวนผักที่ซังทั้งหมด
ให้พลางพูดว่า

“หนูจตุไว้สองชุด ชุดหนึ่งสำหรับพ่อมหา อีกชุดจะเอาไปให้
แม่ จะได้จ่ายค่าผักตามจำนวนที่ซังได้”

“อ้อ...รอบคอบดี” มหาเพชรรับกระดาศเพียงแผ่นเดียว อีก
แผ่นส่งคืนให้

“พ่อมหาไม่ตรวจดูก่อนเหรอกะว่าตัวเลขตรงกันหรือเปล่า”

“ไม่ตรวจลูก พ่อมั่นใจ ซื่อขายกันทุกวันอยู่แล้ว”

“ถ้างั้นหนูกลับเลยนะคะ”

เด็กสาวขยับตัวจะก้าวออกไป พลันเสียงนางเอี้ยงดังขึ้น

“เดี่ยว...ถามอะไรหน่อย” เอี้ยงพูดค่อนข้างห้วน

เด็กสาวยื่นรอ ระบายยิ้มบางๆ บนใบหน้า

“เจอกัน ยังไม่ทักทายกันเลยนะ แม่เดือนเต็ม” ทำเสียงเยาะ

“เดือนมัวแต่ซังฝักอยากให้เสร็จ พอวันนี้เจอจัดกับแก้วช่วย
กันทำให้งานเร็วขึ้น ถ้าเดือนทำคนเดียว ป่านนี้ยังไม่เสร็จแน่นอน”

“เห็นว่าซ้อมร้องเพลง ซ้อมเต้นหนัก”

เอียงถามเข้าเรื่อง นางอยากทราบว่าคู่แข่งของลูกสาวจะซ้อม
หนักแค่ไหน เดือนเต็มหัวเราะเบาๆ

“หนูแทบไม่ได้ซ้อมเลย นอกจากเปิดเทปฟังทบทวนเนื้อเพลง
นิดๆ หน่อยๆ” เดือนเต็มบอก

“เตรียมเพลงอะไรร้องแข่งเพลงเร็ว คีนพรงนี่” เอียงถามพลาง
จ้องหน้าเด็กสาว

เดือนเต็มรู้สึกอึดอัดที่แม่เอียงมองราวกับไม่ใช่คนรู้จักกันมา
ก่อน

“เดือนเตรียมเพลง สาวอีสานรอรัก ค่ะ”

“มั่นใจแค่ไหนที่จะแข่งร้องเพลงเร็วกับอิว”

เดือนเต็มไหวตัวอย่างรู้สึกอึดอัด ทำไมการพูดคุยของแม่เอียง
วันนี้จึงดูแปลก เปลี่ยนไปจนเธอวางตัววางสีหน้าไม่ถูก รู้สึกไม่
สบายใจ

“เดือนไม่คิดว่าจะแข่งกับอิวเลย และไม่มั่นใจว่าจะชนะอิวได้”

“เพราะอะไร” นางเอียงเบิกตาวาวจนเด็กสาวรู้สึกไม่สบายใจ

“เพราะเดือนไม่พร้อมเหมือนอิวและเสียงก็ไม่ดี”

พอดีจัดรถกับแก้วเดินเฉียดมาได้ยินแม่พูดคุยกับเดือนเต็ม จัดรถ
หยุดยืนเผชิญหน้ากับมารดา พลางถามว่า

“แม่...เปลี่ยนเพลงให้พี่อิวร้องใหม่ได้ไหม”

“อ้าว! เพลงที่ร้องอยู่มีมันหนักบาลอะไรเอ็งอี จัตร”

ฉัตรหน้าจ่อยกับสีหน้าที่เขาจริงเขาจังของมารดาที่จ้องมาอย่างจะเอาเรื่อง

“ไม่หนักบาลอะไรผมหรือครับแม่ ผมไม่ยากให้ใ้ไหนง ใ้บั้ง กับพรรคพวกของมันมาแอบดู แล้วเอามาล้อเล่น ผมไม่ชอบ ตรงนี้” ฉัตรบอก

“พอละ ตอนแม่จะขีมือเตอร์ไรค์ออกมานี่ เจอลุงไวบอกฉัตรกับแก้วทะเลาะชกต่อยกับใ้ไหนงและพรรคพวก”

ฉัตรหน้าตั้งขณะเอ่ยว่า “ไม่ว่าใครผมก็จะตอปปากมันทั้งนั้นแหละ ถ้ามันมายั่วแหย่พี่สาวผม”

“เออ...แกมันเก่งซะจริง แม่ไม่ได้เลี้ยงลูกเป็นนักเลงนะจะบอกให้”

ฉัตรยกไหล่ ขณะคนเป็นแม่ยกความว่า

“แม่ไม่เปลี่ยนเพลงที่พี่อิวจะร้องแข่งขันคืนพรุ่งนี้ได้ขาด เพราะเตรียมตัวซ้อมเต็มที่แล้ว ยังไงรางวัลชนะเลิศต้องเป็นของพี่อิวแน่นอน”

ตอนท้ายนางเอียงทึ่งหางตามาทาทางเดือนเต็ม ซึ่งขยับตัวเตรียมกล่าวอ้อลา

“จะเย็นแล้ว เดือนขอตัวกลับเข้าหมู่บ้านนะคะ”

ระหว่างที่ฉัตรตอบโต้กับมารดาอยู่นั้น มหาเพชรผู้เป็นพ่อไม่ได้นั่งอยู่ที่นั่น

“ฉัตร พ่อมหาไปไหนละ พี่จะขอตัวกลับละ”

ฉัตรเงยหน้ากวาดตามองหาคนเป็นพ่อ เห็นเดินไปรยอาหารเม็ดให้ปลาในบ่อ เด็กชายรู้สีกฏมิใจในตัวพ่อ เพราะพ่อเป็นคนขยันกั้นนั่งพื้นไม้ทันอุ่น พ่อก็จะลุกเดินไปทำงานอย่างไม่ปล่อยเวลาให้เสียไปอย่างไรประโยชน์

“พ่อกำลังให้อาหารปลาอยู่ที่บ่อ พี่เดือนต้องไปทางนั้นพอดี
ไปกันได้เลย”

ตอนท้ายฉัตรหันมาชวนแก้ว “ไปแก้ว! ไปพร้อมพี่เดือน”

พูดจบฉัตรกับแก้วก็กระโดดขึ้นนั่งบนชาเล็งที่เดือนเต็มกำลัง
เตรียมถีบออกจากที่นั่น ปล่อยให้นางเอียงนั่งอยู่ที่โต๊ะไม้ยาวหน้า
กระท่อมตามลำพัง

“อ้าว...ฉัตร ทำไมทิ้งแม่อยู่คนเดียว มาขึ้นมอเตอร์ไซด์ไป
พร้อมแม่” เอียงลุกขึ้นตะโกนตามหลังลูกชาย

“แม่กลับบ้านกับพ่อแล้วกัน ผมจะกลับบ้านพร้อมพี่เดือน”
ฉัตรตะโกนกลับมาบอกแม่

ดวงตะวันสีหมากสุกสาดแสงเรืองรองเหนือแนวยอดไม้ นก
เอียงบนยอดตาลส่งเสียงร้องดังสมคำที่ใครๆ กล่าวว่า “เสียงเซ็งแซ่
เหมือนนกเอียงเข้าอนน”

“ตะวันตกดิน สีเหมือนดอกจานเลยนะ” แก้วขี้มือนำเดือนเต็ม
และฉัตรดู

“ใช่...สวยจริงๆ พี่มันขึ้นคูปปลาพ่อไม่ไหวแล้วสิ”

เดือนเต็มออกแรงเต็มที่ สองเด็กชายกระโดดลงพลงช่วยกัน
ดันท้ายชาเล็ง

พ่อมหาเพชรกำลังหว่านโปรยอาหารเม็ดให้ปลา หันมามองทาง
เด็กๆ

“พ่อมหา เดือนกลับบ้านก่อนนะคะ” เดือนเต็มร้องบอก

“เออ...ไปเถอะลูก ฉัตรกับแก้วจะไปด้วยหรือ”

“ครับพ่อ” ฉัตรตะโกนบอก

ลมทุ่งพัดเย็นวูบเมื่อใกล้หมดแสงร้อนแรงจากดวงตะวัน เดือน-
เต็มถีบชาเล็งให้เด็กชายทั้งสองนั่ง ขณะเสียงมอเตอร์ไซด์ดังตามมา

ด้านหลัง ครั้นพอถึงก็จอดเทียบโดยไม่มีพ้อมหาเพชรบนมอเตอร์ไซค์
เสียงนางเคี้ยงร้องแข่งเสียงรถมาว่า

“ฉัตร ไปพร้อมแม่”

“แม่ไปก่อนได้เลย พี่อรวรซ่อมเพลงอยู่นะ ผมจะกลับพร้อม
พี่เดือน”

เด็กชายร้องบอก ขณะคนเป็นแม่บิดมอเตอร์ไซค์แล่นเลยไป

CPA

เรื่องราวของ...

พ่อมหา อดีตพระนักเทศน์รูปงามที่สลัดผ้าเหลืองมาทำเกษตรทฤษฎีใหม่
แม่เอียง อดีตหางเครื่องวงหมอลำซึ่งที่ฝันจะได้เจิดฉายบนเวทีอีกครั้ง
อิว นำพร นักร้องวงดนตรีลูกทุ่งประจำโรงเรียน ที่ยอมทิ้งมิตรภาพเพื่อช่วยชนะ
เดือนเต็ม เด็กสาวสู้ชีวิต ที่มีทั้งความกตัญญู ถ่อมตน และทักษะยูโด!

พ่อมหา แม่หางเครื่อง ลูก(สาว)นักร้อง วรรณกรรมเยาวชนเชิงสร้างสรรค์
สะท้อนปัญหาวัยรุ่นในยุคปัจจุบัน ผ่านชีวิตรุ่น ๆ
ของเด็กหนุ่มเด็กสาวแห่งบ้านดอนตูม
ที่ดำเนินชีวิตตามกระแสสังคมซึ่งหมุนไปไว
พอ ๆ กับสัญญาณอินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดีย
หากผู้หลักผู้ใหญ่ปล่อยปละละเลยในการอบรมสั่งสอนบุตรหลาน
ผลเสียจากโทษและพิษภัยของการใช้เทคโนโลยีในทางที่ผิด
ก็อาจจะก่อให้เกิดผลร้ายที่แก้ไขไม่ได้ตามมา

หมวดวรรณกรรมเยาวชน

ทดลองอ่าน

24

สาระ สนุก สุขใจ

สภาพบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

ISBN 978-616-00-3508-3

9 786160 035083

ราคา ๑๗๐ บาท